Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B** **EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2005/68/EY,**

annettu 16 päivänä marraskuuta 2005,

jälleenvakuutuksesta ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 92/49/ETY sekä direktiivien 98/78/EY ja 2002/83/EY muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1)

sellaisena kuin se on muutettuna seuraavilla:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/44/EY, annettu 5 päivänä syyskuuta 2007	L 247	1	21.9.2007
►**M2**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/37/EY, annettu 11 päivänä maaliskuuta 2008	L 81	71	20.3.2008
►**M3**	Neuvoston direktiivi 2013/23/EU, annettu 13 päivänä toukokuuta 2013	L 158	362	10.6.2013

Oikaistu:

►**C1** Oikaisu, EUVL L 270, 13.10.2007, s. 32 (2005/68/EY)

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2005/68/EY,

annettu 16 päivänä marraskuuta 2005,

jälleenvakuutuksesta ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 92/49/ETY sekä direktiivien 98/78/EY ja 2002/83/EY muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan ja 55 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([1]),

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ([2]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetussa neuvoston direktiivissä 73/239/ETY ([3]), muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/49/ETY ([4]) sekä henkivakuutuksesta 5 päivänä marraskuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/83/EY ([5]) säädetään ensivakuutusliikkeen aloittamisesta ja harjoittamisesta yhteisössä.

(2) Mainituissa direktiiveissä säädetään vakuutustoimintaa sisämarkkinoilla harjoittaviin vakuutusyrityksiin sovellettavasta oikeudellisesta kehyksestä sekä sijoittautumisoikeuden että palveluiden tarjoamisen vapauden kannalta siten, että tarkoituksena on helpottaa niiden vakuutusyritysten harjoittamaa yhteisön alueella sijaitsevien riskien kattamista, joiden kotipaikka on yhteisössä, ja antaa vakuutuksenottajille mahdollisuus turvautua, paitsi omaan jäsenvaltioonsa sijoittautuneisiin, myös sellaisiin vakuutuksenantajiin, joiden kotipaikka on yhteisössä ja jotka ovat sijoittautuneet muihin jäsenvaltioihin.

([1]) EUVL C 120, 20.5.2005, s. 1.
([2]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 7. kesäkuuta 2005 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 17. lokakuuta 2005.
([3]) EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/1/EY (EUVL L 79, 24.3.2005, s. 9).
([4]) EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.
([5]) EUVL L 345, 19.12.2002, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

▼B

(3) Mainituissa direktiiveissä säädettyä järjestelmää sovelletaan ensivakuutusliikkeiden koko liiketoimintaan eli sekä ensivakuutusliikkeen harjoittamiseen että tulevien jälleenvakuutusten muodossa harjoitettavaan toimintaan; erikoistuneiden jälleenvakuutusyritysten harjoittama jälleenvakuutustoiminta ei kuitenkaan kuulu kyseisen järjestelmän eikä muun yhteisön lainsäädännössä säädetyn järjestelmän soveltamisalaan.

(4) Jälleenvakuutusala on erittäin tärkeää taloudellista toimintaa, sillä helpottamalla riskien laajempaa jakamista maailmanlaajuisesti se tarjoaa ensivakuutusliikkeille mahdollisuuden lisätä vakuutustoiminnan harjoittamiseen ja vakuutussuojan tarjoamiseen liittyvää kapasiteettiaan sekä alentaa pääomakustannuksiaan; jälleenvakuutustoiminnalla on keskeinen asema myös rahoitusjärjestelmän vakauttamisessa, sillä se on tärkeä tekijä vakavaraisuuden lujittamisen ja ensivakuutusmarkkinoiden sekä koko rahoitusjärjestelmän vakauden kannalta, koska sillä on merkittävä asema rahoituksen välitystoiminnan harjoittamisessa ja institutionaalisessa sijoitustoiminnassa.

(5) Sijoittautumisvapauden ja palveluiden tarjoamisen vapauden rajoitusten poistamisesta jälleenvakuutuksen ja elelleenvakuutuksen osalta 25 päivänä helmikuuta 1964 annetussa neuvoston direktiivissä 64/225/ETY ([1]) säädetään sellaisten sijoittautumisvapauden ja palveluiden tarjoamisen vapauden rajoitusten poistamisesta, jotka liittyvät jälleenvakuutuspalvelujen tarjoajan kansalaisuuteen tai asuinpaikkaan. Mainitulla direktiivillä ei kuitenkaan ole poistettu rajoituksia, jotka aiheutuvat jälleenvakuutustoiminnan vakavaraisuutta koskevien kansallisten säännösten välisistä eroista. Tämä tilanne on johtanut huomattaviin eroihin yhteisössä harjoitettavassa jälleenvakuutusyritysten valvonnassa, mikä luo esteitä jälleenvakuutustoiminnan harjoittamiselle. Näitä ovat jälleenvakuutusyritysten velvollisuus sitoa varoja ensivakuutusliikkeen vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen omalta osaltaan, jälleenvakuutusyritysten velvollisuus noudattaa eri valvontasääntöjä eri jäsenvaltioissa, joissa ne harjoittavat toimintaa, ja ensivakuutusliikkeiden toimivaltaisten viranomaisten jälleenvakuutusyrityksen toiminnan eri osa-alueisiin kohdistama epäsuora valvonta.

(6) Jälleenvakuutusala on rahoituspalveluiden toimintasuunnitelman mukaan ala, jolla tarvitaan toimia yhteisön tasolla rahoituspalveluiden sisämarkkinoiden toteuttamiseksi. Tärkeimmät rahoitusalan järjestöt, kuten Kansainvälinen valuuttarahasto (IMF) ja Kansainvälinen vakuutusvalvontaviranomaisten järjestö (IAIS), ovat lisäksi painottaneet, että jälleenvakuutuksen valvontaa koskevien, yhteisön tasolla yhdenmukaistettujen sääntöjen puuttuminen jättää rahoituspalveluiden sääntelypuitteisiin suuren tyhjiön, joka olisi täytettävä.

(7) Tämän direktiivin tarkoituksena on luoda vakavaraisuutta koskeva sääntelykehys yhteisön jälleenvakuutustoiminnalle. Direktiivi on osa vakuutusalaa koskevaa yhteisön lainsäädäntöä, jonka tarkoituksena on vakuutusalan sisämarkkinoiden toteuttaminen.

([1]) EYVL 56, 4.4.1964, s. 878.

▼B

(8) Direktiivi on yhdenmukainen kansainvälisen yhteisön ja erityisesti IAIS:n harjoittaman jälleenvakuutusyritysten vakavaraisuussääntöjä koskevan toiminnan kanssa.

(9) Tässä direktiivissä sovelletaan ensivakuutusalaa koskevassa yhteisön lainsäädännössä noudatettua lähestymistapaa, joka perustuu toimilupien ja toiminnan vakauden valvontajärjestelmien vastavuoroisen tunnustamisen kannalta olennaiseen, välttämättömään ja riittävään yhdenmukaistamiseen ja mahdollistaa siten yhden, koko yhteisössä voimassa olevan toimiluvan myöntämisen sekä kotijäsenvaltion harjoittaman valvonnan periaatteen noudattamisen.

(10) Jälleenvakuutustoiminnan aloittamiseen ja harjoittamiseen vaaditaan tämän vuoksi yksi virallinen toimilupa, jonka myöntämisestä vastaavat sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa jälleenvakuutusyrityksen kotipaikka sijaitsee. Toimiluvan saaneella yrityksellä on lupa harjoittaa toimintaa koko yhteisössä joko sijoittautumisvapauden tai palveluiden tarjoamisen vapauden perusteella. Jäsenvaltio, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluita tarjotaan, ei voi vaatia uutta toimilupaa jälleenvakuutusyritykseltä, joka haluaa harjoittaa sen alueella jälleenvakuutustoimintaa ja joka on jo saanut toimiluvan kotijäsenvaltiossaan. Jälleenvakuutusyritystä, joka on jo saanut toimiluvan kotijäsenvaltiossaan, ei myöskään olisi otettava kyseisen jälleenvakuutusyrityksen jälleenvakuuttaman vakuutusyrityksen toimivaltaisten viranomaisten harjoittaman lisävalvonnan eikä -tarkastusten kohteeksi. Jäsenvaltioilla ei myöskään olisi oltava mahdollisuutta vaatia yhteisössä toimiluvan saanutta jälleenvakuutusyritystä sitomaan varoja, joilla katettaisiin kyseisen jälleenvakuutusyrityksen osuus jälleenvakuutuksen ottajan vakuutusteknisestä vastuuvelasta. Toimiluvan myöntämistä tai peruuttamista koskevat edellytykset olisi määriteltävä. Toimivaltaisten viranomaisten ei olisi myönnettävä toimilupaa eikä toimiluvan voimassaolon pidennystä jälleenvakuutusyritykselle, joka ei täytä tässä direktiivissä säädettyjä edellytyksiä.

(11) Tätä direktiiviä olisi sovellettava jälleenvakuutusyrityksiin, jotka harjoittavat pelkästään jälleenvakuutustoimintaa eivätkä lainkaan ensivakuutustoimintaa; lisäksi direktiiviä olisi sovellettava niin kutsuttuihin jälleenvakuutusalan kytkösyrityksiin, joiden perustajina tai omistajina ovat vakuutusyritysryhmään kuuluvien vakuutusyritysten lisävalvonnasta 27 päivänä lokakuuta 1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/78/EY ([1]) soveltamisalaan kuuluvat muut rahoitusalan yritykset kuin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset taikka vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmät tai yksi taikka useampi muu kuin rahoitusalan yritys, ja jotka jälleenvakuuttavat ainoastaan niiden yritysten riskejä, joihin ne itse kuuluvat. Kun tässä direktiivissä viitataan jälleenvakuutusyritykseen, tällä käsitteellä olisi tarkoitettava myös jälleenvakuutusalan kytkösyrityksiä, paitsi jos jälleenvakuutusalan kytkösyrityksistä on annettu erityissäännöksiä. Jälleenvakuutusalan kytkösyritykset eivät kata riskejä, jotka johtuvat

([1]) EYVL L 330, 5.12.1998, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

▼B

ryhmään kuuluvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ulkopuolisesta ensivakuutus- tai jälleenvakuutustoiminnasta. Lisäksi rahoitusalan yritysryhmään kuuluvat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset eivät saa omistaa jälleenvakuutusalan kytkösyrityksiä.

(12) Tätä direktiiviä ei kuitenkaan olisi sovellettava vakuutusyrityksiin, jotka jo kuuluvat direktiivien 73/239/ETY tai 2002/83/EY soveltamisalaan. Jotta voitaisiin varmistaa myös jälleenvakuutustoimintaa harjoittavien vakuutusyritysten vakavaraisuus ja jälleenvakuutustoiminnan erityispiirteiden ottaminen riittävän laajasti huomioon kyseisten vakuutusyritysten pääomavaatimuksissa, tässä direktiivissä annettuja jälleenvakuutusyritysten solvenssimarginaalia koskevia säännöksiä olisi kuitenkin sovellettava myös näiden vakuutusyritysten harjoittamaan jälleenvakuutustoimintaan, jos jälleenvakuutustoiminnan osuus niiden koko liiketoiminnasta on huomattava.

(13) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava jäsenvaltion harjoittamaan tai täysimääräisesti takaamaan jälleenvakuutustoimintaan, kun se toimii tärkeään yleiseen etuun liittyvistä syistä viimeisenä mahdollisena vakuutuksenantajana, erityisesti jos tietyssä markkinatilanteessa on mahdotonta saada riittävää kaupallista vakuutussuojaa. Tässä yhteydessä riittävän kaupallisen vakuutussuojan puutteella olisi tarkoitettava pääasiassa markkinahäiriöitä, joille on ominaista riittävän laajan vakuutustarjousten valikoiman puuttuminen, vaikka ylisuurten vakuutusmaksujen ei yksinään olisi merkittävä tällaisen kaupallisen vakuutussuojan riittämättömyyttä. Tämän direktiivin 1 artiklan 2 kohdan d alakohtaa sovelletaan direktiivien 73/239/ETY tai 2002/83/EY soveltamisalaan kuuluvien vakuutusyritysten välisiin järjestelyihin, joilla pyritään yhdistämään suurista riskeistä kuten terrorismista aiheutuvia korvausvaatimuksia.

(14) Jälleenvakuutusyrityksen on rajattava tavoitteensa jälleenvakuutustoimintaan ja siihen välittömästi liittyvään toimintaan. Tämän vaatimus voi sallia, että jälleenvakuutusyritys voi jatkaa esimerkiksi asiakkaidensa tilastollista tai vakuutusmatemaattista neuvontaa taikka niitä koskevaa riskianalyysien laatimista tai tutkimustoimintaa. Se voi hoitaa myös vakuutushallintayhtiön tehtäviä ja harjoittaa finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta 16 päivänä joulukuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/87/EY ([1]) 2 artiklan 8 kohdassa tarkoitettuun rahoitusalan toimintaan liittyvää toimintaa. Tämä vaatimus ei missään tapauksessa salli jälleenvakuutustoimintaan liittymättömän pankki- ja rahoitusalan toiminnan harjoittamista.

(15) Tässä direktiivissä olisi täsmennettävä toimivaltaisille viranomaisille annetut valvontavaltuudet ja -keinot. Jälleenvakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava vastuu jälleenvakuutusyritysten toiminnan vakauden valvonnasta,

([1]) EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

▼B

myös siltä osin kuin on kyse niiden vakavaraisuudesta, riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan ja tasoitusvastuun muodostamisesta sekä tämän vastuuvelan ja vastuun kattamisesta hyvälaatuisilla varoilla.

(16) Jäsenvaltioiden toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava käytettävissään tarpeelliset valvontakeinot sen varmistamiseksi, että jälleenvakuutusyritysten liiketoiminta on asianmukaista koko yhteisössä riippumatta siitä, perustuuko se sijoittautumisvapauteen tai palveluiden tarjoamisen vapauteen. Niiden olisi erityisesti voitava toteuttaa aiheellisia suojatoimenpiteitä tai määrätä seuraamuksia, joiden tarkoituksena on estää jälleenvakuutuksen valvontaa koskevien määräysten noudattamatta jättäminen tai rikkominen.

(17) Vakuutuskannan luovuttamista koskevien säännösten olisi oltava tässä direktiivissä tarkoitetun yhden toimiluvan periaatteen mukaisia. Niitä olisi sovellettava erilaisiin vakuutuskannan luovutuksiin jälleenvakuutusyritysten välillä, kuten jälleenvakuutusyritysten fuusiosta tai muista yhtiöoikeudellisista oikeustoimista johtuviin vakuutuskannan luovutuksiin tai kattamatta olevia menetyksiä käsittävien vakuutuskantojen luovutuksiin toiselle jälleenvakuutusyritykselle run-off-tilanteessa. Vakuutuskannan luovutusta koskeviin säännöksiin olisi lisäksi sisällytettävä ne, jotka koskevat erityisesti sijoittautumisoikeuden tai palveluiden tarjoamisen vapauden nojalla tehtyjen vakuutussopimusten siirtämistä toiselle jälleenvakuutusyritykselle.

(18) Olisi säädettävä tietojen vaihdosta toimivaltaisten viranomaisten ja sellaisten viranomaisten tai elinten kesken, joiden tehtävänä on tehostaa rahoitusjärjestelmän toiminnan vakautta. Toimitettavien tietojen luottamuksellisuuden säilyttämiseksi tietojen vastaanottajien määrä olisi rajattava tiukasti. Tämän vuoksi olisi säädettävä edellytyksistä, joiden vallitessa edellä mainittujen tietojen vaihtaminen on sallittua. Silloin kun on säädetty, että tietoja saa antaa ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten erityisellä luvalla, viranomaiset voivat lisäksi tarvittaessa asettaa suostumukselleen tiukkoja ehtoja. Sen varmistamiseksi, että toimivaltaiset viranomaiset kohdistavat riittävää valvontaa jälleenvakuutusyrityksiin, tässä direktiivissä olisi tältä osin säädettävä jäsenvaltioiden mahdollisuudesta tehdä sopimuksia tietojen vaihdosta kolmansien maiden kanssa edellyttäen, että luovutettujen tietojen salassapito taataan asianmukaisella tavalla.

(19) Jälleenvakuutusyritysten toiminnan vakauden valvonnan tehostamiseksi olisi säädettävä, että tilintarkastaja on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille, kun hän tässä direktiivissä säädetyllä tavalla saa tehtäväänsä suorittaessaan tietoonsa seikkoja, joilla voi olla vakava vaikutus jälleenvakuutusyrityksen rahoitustilanteeseen tai sen hallinnon ja kirjanpidon organisointiin. Tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi jäsenvaltioiden olisi säädettävä, että tämä velvollisuus koskee kaikkia tapauksia, joissa tilintarkastaja saa tietoonsa tällaisia seikkoja suorittaessaan tehtäväänsä yrityksessä, jolla on läheiset sidokset jälleenvakuutusyritykseen. Tilintarkastajien velvollisuus ilmoittaa

▼B

tarvittaessa toimivaltaisille viranomaisille jälleenvakuutusyritystä koskevista tietyistä seikoista ja päätöksistä, jotka tulevat heidän tietoonsa heidän suorittaessaan tehtäviään muussa yrityksessä kuin jälleenvakuutusyrityksessä, ei sinänsä vaikuta heidän tehtäviensä luonteeseen tuossa yrityksessä eikä tapaan, jolla heidän on hoidettava tehtävänsä kyseisessä yrityksessä.

(20) Olisi säädettävä tämän direktiivin soveltamisesta jo olemassa oleviin jälleenvakuutusyrityksiin, jotka jo ennen tämän direktiivin täytäntöönpanoa olivat saaneet jäsenvaltion säännösten mukaisesti toimiluvan tai oikeuden harjoittaa jälleenvakuutustoimintaa.

(21) Jotta jälleenvakuutusyritys voi täyttää sitoumuksensa, kotijäsenvaltion olisi vaadittava jälleenvakuutusyritystä muodostamaan riittävä vakuutustekninen vastuuvelka. Vakuutusteknisen vastuuvelan määrä olisi määritettävä vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/674/ETY ([1]) mukaisesti; henkijälleenvakuutustoiminnan osalta kotijäsenvaltion olisi lisäksi voitava antaa direktiivin 2002/83/EY mukaisesti yksityiskohtaisempia sääntöjä.

(22) Jälleenvakuutusyritystä, joka harjoittaa jälleenvakuutustoimintaa tarjoamalla luottovakuutuksia ja jonka luottojälleenvakuutustoiminnan osuus sen koko liiketoiminnasta on vähäistä suurempi, olisi vaadittava muodostamaan tasoitusvastuu, joka on erillään solvenssimarginaalista; tasoitusvastuu olisi laskettava käyttämällä jotain niistä menetelmistä, joista säädetään direktiivissä 73/239/ETY ja jotka katsotaan samanveroisiksi. Lisäksi tässä direktiivissä olisi säädettävä kotijäsenvaltion oikeudesta vaatia niitä jälleenvakuutusyrityksiä, joiden kotipaikka sijaitsee sen alueella, muodostamaan kyseisen kotijäsenvaltion antamien sääntöjen mukaisesti tasoitusvastuut muille riskiluokille kuin luottojälleenvakuutusriskeille. Kansainvälisen IFRS 4 -tilinpäätösstandardin käyttöönoton johdosta tässä direktiivissä olisi selkeytettävä tämän direktiivin mukaisesti muodostettujen tasoitusvastuiden vakavaraisuusvaatimuksia. Koska jälleenvakuutustoiminnan valvontaa on arvioitava uudelleen Solvenssi II -hankkeessa, tässä direktiivissä ei ennakoida tulevaa, Solvenssi II -järjestelmän mukaista jälleenvakuutustoiminnan valvontaa.

(23) Jälleenvakuutusyrityksellä olisi oltava riittävästi varoja vakuutusteknisen vastuuvelan ja tasoitusvastuiden kattamiseen ottaen huomioon jälleenvakuutusyrityksen harjoittaman liiketoiminnan laatu sekä erityisesti odotettavissa olevien korvausmaksujen luonne, määrä ja kesto siten, että voidaan turvata jälleenvakuutusyrityksen eri sijoitusinstrumentteihin ja maantieteellisesti riittävän hajautetusti tekemien sijoitusten riittävyys, likviditeetti, varmuus, laatu,

([1]) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 7, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/51/EY (EUVL L 178, 17.7.2003, s. 16).

▼B

kannattavuus ja yhteensopivuus; kyseiset sijoitukset antavat yritykselle mahdollisuuden mukautua riittävässä määrin muuttuviin taloudellisiin olosuhteisiin sekä erityisesti rahoitus- ja kiinteistömarkkinoiden kehitykseen tai vaikutuksiltaan merkittäviin katastrofeihin.

(24) On välttämätöntä, että vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen riittävien varojen lisäksi vakuutusyrityksillä olisi oltava täydentävä rahasto, niin sanottu solvenssimarginaali, jota edustavat vapaat varat ja toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella muut taseen ulkopuoliset varallisuuserät ja jonka on määrä toimia puskurina haitallisiin liiketoiminnan heilahteluihin varautumiseksi. Tämä vaatimus on tärkeä osa toiminnan vakauden valvontaa. Siihen asti kun nykyinen solvenssimarginaalijärjestelmä on tarkistettu osana meneillään olevaa komission Solvenssi II -hanketta, jälleenvakuutusyrityksiltä vaadittava solvenssimarginaali olisi määritettävä ensivakuutusalaan tällä hetkellä sovellettavan lainsäädännön nojalla.

(25) Ottaen huomioon kuolemanvaaravastuun kattavan henkijälleenvakuutuksen ja vahinkojälleenvakuutuksen samankaltaisuudet, erityisesti vakuutusvastuun suojan ja henkijälleenvakuutussopimusten keston osalta, henkijälleenvakuutukselta vaadittu solvenssimarginaali olisi määritettävä tämän direktiivin säännöksissä vahinkojälleenvakuutukselta vaadittavan solvenssimarginaalin mukaisesti. Kotijäsenvaltion olisi kuitenkin voitava soveltaa direktiivin 2002/83/EY säännöksiä vaaditun solvenssimarginaalin vahvistamiseen henkijälleenvakuutustoiminnalle, joka on kytköksissä sijoitusrahastoihin tai lisäetuihin oikeuttaviin sopimuksiin.

(26) Joidenkin jälleenvakuutussopimustyyppien tai tiettyjen liiketoiminta-alojen erityisluonteen huomioon ottamiseksi olisi säädettävä mukautusten tekemisestä vaaditun solvenssimarginaalin laskentaan; komission olisi tehtävä mukautukset käyttäen perustamissopimuksella sille siirrettyjä täytäntöönpanovaltuuksia ja kuultuaan komission päätöksellä 2004/9/EY ([1]) perustettua Euroopan vakuutus- ja työeläkekomiteaa.

(27) Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY ([2]) 5 artiklassa säädettyä sääntelymenettelyä noudattaen.

(28) Luettelon eristä, jotka voivat edustaa tämän direktiivin mukaista käytettävissä olevaa solvenssimarginaalia, olisi vastattava direktiiveissä 73/239/ETY ja 2002/83/EY annettua luetteloa.

([1]) EUVL L 3, 7.1.2004, s. 34.
([2]) EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼B

(29) Jälleenvakuutusyrityksillä olisi oltava myös takuurahasto, jotta voidaan varmistaa, että niillä on riittävästi varoja perustamisajankohtanaan ja että liiketoiminnan jatkuessa niiden solvenssimarginaali ei missään tapauksessa laske turvaavuuden vähimmäistason alapuolelle; jälleenvakuutusalan kytkösyritysten erityispiirteiden huomioon ottamiseksi olisi kuitenkin säädettävä kotijäsenvaltion mahdollisuudesta alentaa jälleenvakuutusalan kytkösyrityksiltä vaadittavan vähimmäistakuurahaston määrää.

(30) Tämän direktiivin tietyissä säännöksissä määritetään vähimmäisvaatimukset. Kotijäsenvaltion olisi voitava säätää tiukempia, erityisesti vaadittua solvenssimarginaalia koskevia sääntöjä niiden jälleenvakuutusyritysten osalta, jotka ovat saaneet toimiluvan sen omilta toimivaltaisilta viranomaisilta.

(31) Tätä direktiiviä olisi sovellettava rajoitettuun jälleenvakuutustoimintaan. Näin ollen on tarpeen antaa tätä direktiiviä varten rajoitetun jälleenvakuutuksen määritelmä. Kotijäsenvaltiolle olisi tällaisen jälleenvakuutustoiminnan erityisen luonteen vuoksi annettava mahdollisuus päättää rajoitetun jälleenvakuutustoiminnan harjoittamista koskevista erityissäännöksistä. Nämä säännökset voivat tietyiltä osin poiketa tässä direktiivissä säädetystä yleisestä järjestelmästä.

(32) Tässä direktiivissä olisi annettava säännöt vakuutusyritysten ja jälleenvakuutusyritysten riskeistä vastaavista erillisyhtiöistä. Tällaisten erillisyhtiöiden, jotka eivät ole vakuutusyrityksiä tai jälleenvakuutusyrityksiä, erityinen luonne edellyttää niitä koskevien erityissäännösten antamista jäsenvaltioissa. Tässä direktiivissä olisi lisäksi säädettävä, että kotijäsenvaltion olisi annettava yksityiskohtaisempia sääntöjä, joissa määritellään olosuhteet, joissa erillisyhtiöstä saatavia korvausmääriä voidaan käyttää vakuutusyrityksen tai jälleenvakuutusyrityksen vakuutusteknisten vastuuvelkojen kattamiseen tarkoitettuina varoina. Tässä direktiivissä olisi myös säädettävä, että erillisyhtiöltä takaisin saatavia määriä voidaan pitää jälleenvakuutuksesta tai edelleenvakuutuksesta saatavina korvauksina tässä direktiivissä asetetuissa rajoissa, jos kyseinen vakuutusyritys tai jälleenvakuutusyritys jättää asiaa koskevan hakemuksen toimivaltaiselle viranomaiselle ja jos kyseinen toimivaltainen viranomainen antaa asiaa koskevan suostumuksen.

(33) On välttämätöntä säätää toimenpiteistä tapauksissa, joissa jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen asema muuttuu sellaiseksi, että sen on vaikea täyttää vakuutussopimuksista aiheutuvia velvoitteitaan. Erityistilanteissa on myös tarpeen myöntää toimivaltaisille viranomaisille valtuudet puuttua asiaan riittävän varhaisessa vaiheessa. Käyttäessään näitä valtuuksia toimivaltaisten viranomaisten olisi kuitenkin ilmoitettava jälleenvakuutusyrityksille valvontatoimiin johtaneet syyt hyvän hallinnon ja oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin periaatteiden mukaisesti. Niin kauan kuin

▼B

tilanne pysyy ennallaan, toimivaltaisia viranomaisia olisi estettävä antamasta todistusta siitä, että jälleenvakuutusyrityksellä on riittävä solvenssimarginaali.

(34) On välttämätöntä säätää yhteistyön järjestämisestä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välillä, jotta voidaan varmistaa, että jälleenvakuutusyritys, joka harjoittaa toimintaansa sijoittautumisvapauden ja palveluiden tarjoamisen vapauden nojalla, noudattaa siihen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia säännöksiä.

(35) Olisi säädettävä oikeudesta hakea tuomioistuimilta muutosta toimiluvan epäämistä tai peruuttamista koskeviin päätöksiin.

(36) On tärkeää säätää, ettei jälleenvakuutusyrityksiin, joiden kotipaikka sijaitsee yhteisön ulkopuolella ja jotka harjoittavat jälleenvakuutustoimintaa yhteisössä, sovelleta säännöksiä, joiden johdosta niitä kohdellaan suopeammin kuin jälleenvakuutusyrityksiä, joiden kotipaikka sijaitsee jäsenvaltiossa.

(37) Jälleenvakuutusalan kansainväliset näkökohdat huomioiden olisi säädettävä mahdollisuudesta tehdä kansainvälisiä sopimuksia kolmansien maiden kanssa kunkin sopimuspuolen alueella toimintaa harjoittaviin jälleenvakuuttajiin sovellettavien valvontakeinojen määrittelemiseksi.

(38) Olisi säädettävä joustavasta menettelystä, jolla voidaan arvioida yhteisön laajuisesti toiminnan vakauden valvontaa suhteessa kolmansiin maihin, jotta voidaan edistää niissä tapahtuvaa jälleenvakuutuspalveluiden vapauttamista joko sijoittautumisen tai palveluiden rajatylittävän tarjoamisen kautta. Tässä direktiivissä olisi tämän vuoksi säädettävä menettelyistä kolmansien maiden kanssa käytäviä neuvotteluita varten.

(39) Komissiolla olisi oltava valtuudet hyväksyä täytäntöönpanotoimenpiteitä edellyttäen, että niillä ei muuteta tämän direktiivin keskeisiä osia. Näiden täytäntöönpanotoimenpiteiden olisi annettava yhteisölle mahdollisuus ottaa huomioon jälleenvakuutusalan tuleva kehitys. Tämän direktiivin täytäntöönpanon edellyttämistä toimenpiteistä olisi päätettävä päätöksen 1999/468/EY mukaisesti.

(40) Vakuutusalaa koskevaa, olemassa olevaa yhteisön lainsäädäntöä olisi mukautettava tällä direktiivillä säädetyn jälleenvakuutusyritysten uuden valvontajärjestelmän huomioon ottamiseksi ja koko vakuutusalan sääntelykehyksen johdonmukaisuuden varmistamiseksi. Mukautuksia olisi tehtävä erityisesti niihin voimassa oleviin säännöksiin, joissa säädetään ensivakuutusliikkeiden valvontaa harjoittavien toimivaltaisten viranomaisten mahdollisuudesta kohdistaa jälleenvakuutusyrityksiin epäsuoraa valvontaa. Lisäksi on tarpeen kumota voimassa olevat säännökset, joiden nojalla jäsenvaltiot voivat vaatia varojen sitomista vakuutusyrityksen vakuutusteknisten vastuuvelkojen kattamiseen, vaadittiinpa sitä missä muodossa tahansa, jos tämän direktiivin nojalla toimiluvan saanut

▼B

jälleenvakuutusyritys tai jokin vakuutusyritys on jälleenvakuuttanut vakuutuksenantajan. Olisi myös säädettävä, että jälleenvakuutustoimintaa harjoittavilta vakuutusyrityksiltä vaadittavaan solvenssimarginaaliin sovelletaan tässä direktiivissä säädettyjä jälleenvakuutusyrityksiin sovellettavia solvenssimarginaalisäännöksiä, jos kyseisen toiminnan osuus niiden koko liiketoiminnasta on huomattava. Direktiivejä 73/239/ETY, 92/49/ETY ja 2002/83/EY olisi siten muutettava tämän mukaisesti.

(41) Direktiiviä 98/78/EY olisi muutettava sen varmistamiseksi, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmään kuuluviin jälleenvakuutusyrityksiin kohdistetaan lisävalvontaa samaan tapaan kuin vakuutusyrityksiin, jotka kuuluvat tällä hetkellä vakuutusyritysryhmään.

(42) Neuvoston olisi paremmasta lainsäädännöstä tehdyn toimielinten välisen sopimuksen ([1]) 34 kohdan mukaisesti kehotettavajäsenvaltioita laatimaan omaan käyttöön ja yhteisön edun nimissä omat taulukkonsa, joista käy mahdollisimman tarkasti ilmi vastaavuus tämän direktiivin ja kansallisten täytäntöönpanotoimien välillä, sekä julkaisemaan ne.

(43) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta, joka on säädöspuitteiden antaminen jälleenvakuutustoiminnan aloittamista ja harjoittamista varten, vaan se voidaan toiminnan vaikutukset ja laajuus huomioon ottaen saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.

(44) Koska tässä direktiivissä määritellään vähimmäisvaatimukset, jäsenvaltiot voivat säätää tiukemmista säännöistä,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Soveltamisala

1. Tässä direktiivissä annetaan säännöt, joita sovelletaan sellaisten vain jälleenvakuutusta harjoittavien jälleenvakuutusyritysten itsenäisen jälleenvakuutustoiminnan aloittamiseen ja jatkamiseen, jotka ovat sijoittautuneet tai haluavat sijoittautua johonkin jäsenvaltioon.

2. Tätä direktiiviä ei sovelleta seuraaviin:

a) direktiivien 73/239/ETY tai 2002/83/EY soveltamisalaan kuuluvat vakuutusyritykset;

b) direktiivin 73/239/ETY 2 ja 3 artiklassa tarkoitetut liiketoimet ja toimijat;

([1]) EUVL C 321, 31.12.2003, s. 1.

▼B

c) direktiivin 2002/83/EY 3 artiklassa tarkoitetut liiketoimet ja toimijat;

d) jäsenvaltion hallituksen harjoittama tai täysimääräisesti takaama jälleenvakuutustoiminta, kun se toimii tärkeään yleiseen etuun liittyvistä syistä viimeisenä mahdollisena vakuutuksenantajana, myös sellaisesta markkinatilanteesta johtuvissa olosuhteissa, jossa on mahdotonta saada riittävää kaupallista vakuutussuojaa.

2 artikla

Määritelmät

1. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ”jälleenvakuutuksella” toimintaa, jossa on kyse sellaisten riskien hyväksymisestä, jotka vakuutusyritys tai muu jälleenvakuutusyritys on luovuttanut. Kun on kyse Lloyd's-nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, jälleenvakuutuksella tarkoitetaan myös toimintaa, jossa muu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys kuin vakuutuksenantajien yhteenliittymä Lloyd's hyväksyy Lloyd'sin jäsenen luovuttamia riskejä;

b) ”jälleenvakuutusalan kytkösyrityksellä” jälleenvakuutusyritystä, jonka omistaa joko muu rahoitusalan yritys kuin direktiivin 98/78/EY soveltamisalaan kuuluva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmä, tai muu kuin rahoitusalan yritys, jonka tarkoituksena on jälleenvakuuttaa ainoastaan niiden yritysten riskejä, joihin se itse kuuluu, tai siihen yritysryhmään kuuluvien yritysten riskejä, johon jälleenvakuutusalan kytkösyritys kuuluu;

c) ”jälleenvakuutusyrityksellä” yritystä, joka on saanut virallisen toimiluvan 3 artiklan mukaisesti;

d) ”sivukonttorilla” jokaista jälleenvakuutusyrityksen asioimistoa tai sivukonttoria;

e) ”toimipaikalla” jälleenvakuutusyrityksen kotipaikkaa tai sivukonttoria, ottaen huomioon, mitä d alakohdassa säädetään;

f) ”kotijäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jossa jälleenvakuutusyrityksen kotipaikka sijaitsee;

g) ”jäsenvaltiolla, jossa sivukonttori sijaitsee” jäsenvaltiota, jossa jälleenvakuutusyrityksen sivukonttori sijaitsee;

h) ”vastaanottavalla jäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jossa jälleenvakuutusyrityksellä on sivukonttori tai jossa se tarjoaa palveluita;

i) ”määräysvallalla” direktiivin 83/349/ETY ([1]) 1 artiklassa määriteltyä emoyrityksen ja tytäryrityksen välistä yhteyttä tai vastaavaa luonnollisen tai oikeushenkilön ja yrityksen välistä yhteyttä;

([1]) Seitsemäs neuvoston direktiivi 83/349/ETY, annettu 13 päivänä kesäkuuta 1983, perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla, konsolidoiduista tilinpäätöksistä (EYVL L 193, 18.7.1983, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2003/51/EY.

▼B

j) ”määräomistusyhteydellä” yrityksestä suoraan tai välillisesti omistettua osuutta, joka on vähintään 10 prosenttia yrityksen pääomasta tai äänivallasta taikka jolla voidaan vaikuttaa merkittävällä tavalla sen yrityksen johtamiseen, josta osuus omistetaan;

k) ”emoyrityksellä” direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa määriteltyä emoyritystä;

l) ”tytäryrityksellä” direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa määriteltyä tytäryritystä;

m) ”toimivaltaisilla viranomaisilla” kansallisia viranomaisia, joilla on lain tai asetuksen nojalla toimivalta valvoa jälleenvakuutusyrityksiä;

n) ”läheisillä sidoksilla” tilannetta, jossa kahden tai useamman luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä on sidossuhde:

   i) omistusyhteyden kautta eli siten, että yrityksestä suoraan tai määräysvallan kautta pidetään hallussa vähintään 20 prosenttia yrityksen äänivallasta tai pääomasta, tai

   ii) määräysvallan kautta kaikissa direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan 1 ja 2 kohdan tapauksissa tai samankaltaisella suhteella luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välillä;

o) ”rahoitusalan yrityksellä” jotakin seuraavista:

   i) luottolaitos taikka direktiivin 2000/12/EY ([1]) 1 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu rahoituslaitos tai 23 kohdassa tarkoitettu pankkipalveluja avustavia palveluja tarjoava yritys,

   ii) vakuutusyritys, jälleenvakuutusyritys tai direktiivin 98/78/EY 1 artiklan i alakohdassa tarkoitettu vakuutushallintayhtiö,

   iii) direktiivin 2004/39/EY ([2]) 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa tarkoitettu sijoituspalveluyritys tai rahoituslaitos,

   iv) direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 15 kohdassa tarkoitettu rahoitusalan sekaholdingyhtiö;

p) ”erillisyhtiöllä” yritystä, joka voi olla yhtiömuotoinen ja joka ei ole olemassaoleva vakuutusyritys tai jälleenvakuutusyritys ja joka ottaa vastatakseen vakuutusyritysten tai jälleenvakuutusyritysten riskejä ja kattaa nämä riskit kokonaisuudessaan lainan liikkeelle laskemisesta saatavilla tuotoilla tai muilla rahoitusmenetelmillä, joissa lainan tai muun rahoitusmenetelmän tarjoajan oikeuksilla saataviensa suorituksiin on huonompi etuoikeus kuin tällaisen yhtiön jälleenvakuutusvelvoitteilla;

q) ”rajoitetulla jälleenvakuutuksella” jälleenvakuutusta, jossa nimenomainen enimmäishäviö, joka ilmaistaan siirrettynä taloudellisena enimmäisriskinä ja joka perustuu sekä huomattavaan vakuutusriskiin että riskien siirron ajoitukseen, ylittää sopimuksen kestoaikana maksettavat vakuutusmaksut rajoitetulla mutta huomattavalla summalla ja johon lisäksi liittyy jompikumpi seuraavista ominaisuuksista:

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/12/EY, annettu 20 päivänä maaliskuuta 2000, luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1).

▼B

i) erityinen ja olennainen korvaus rahan aika-arvosta,

ii) sopimusehdot, joiden tarkoituksena on tasoittaa osapuolten sopimuksesta sen kuluessa saaman taloudellisen tuloksen välistä eroa aiotun riskien siirron toteuttamiseksi.

2. Tämän artiklan 1 kohdan a alakohtaa sovellettaessa jälleenvakuutusyrityksen direktiivin 2003/41/EY ([1]) soveltamisalaan kuuluvalle ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalle laitokselle tarjoamaa vakuutussuojaa, jos laitoksen kotijäsenvaltion lainsäädäntö sallii tällaisen tarjoamisen, pidetään myös tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvana toimintana.

Edellä 1 kohdan d alakohtaa sovellettaessa jälleenvakuutusyrityksen pysyvä läsnäolo jäsenvaltion alueella rinnastetaan asioimistoon tai sivukonttoriin, vaikka mainittu läsnäolo ei käsittäisi sivukonttoria tai asioimistoa vaan ainoastaan toimiston, jota hoitaa yrityksen oma henkilökunta tai itsenäisesti toimiva henkilö, jolla on pysyvä valtuutus toimia yrityksen puolesta asioimiston tapaan.

▼M1

Edellä 1 kohdan j alakohdan soveltamiseksi otetaan 12 artiklassa sekä 19–23 artiklassa sekä 19–23 artiklassa tarkoitettujen muiden omistusosuuden tasojen osalta huomioon direktiivin 2004/109/EY ([2]) 9 ja 10 artiklassa tarkoitetut äänioikeudet ja mainitun direktiivin 12 artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetyt niiden yhteen laskemista koskevat ehdot.

Jäsenvaltiot eivät saa ottaa huomioon sellaisia äänioikeuksia tai osakkeita, joita sijoituspalveluyrityksillä tai luottolaitoksilla voi olla sen vuoksi, että ne ovat antaneet merkintäsitoumuksen rahoitusvälineiden liikkeeseenlaskulle ja/tai rahoitusvälineiden liikkeeseenlasku on järjestetty direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevan A osan 6 kohdassa tarkoitetun merkintätakauksen perusteella, edellyttäen, että kyseisiä oikeuksia ei käytetä eikä niillä muuten vaikuteta liikkeeseenlaskijan johtamiseen ja että ne luovutetaan vuoden kuluessa hankkimisesta.

▼B

Edellä 1 kohdan l alakohdan soveltamiseksi jokainen tytäryrityksen tytäryritys katsotaan myös näiden yritysten perimmäisen emoyrityksen tytäryritykseksi.

Edellä 1 kohdan n alakohdan soveltamiseksi:

— jokainen tytäryrityksen tytäryritys katsotaan näiden yritysten johdossa toimivan emoyrityksen tytäryritykseksi,

— tilanteen, jossa kaksi tai useampaa luonnollista henkilöä on määräysvallan kautta pysyvästi sidoksissa yhteen ja samaan henkilöön, katsotaan myös muodostavan läheisen sidoksen tällaisten henkilöiden välille.

3. Silloin kun tässä direktiivissä viitataan euroon, kansalliseen valuuttaan sovellettavan vaihtoarvon on kunkin vuoden 31 päivästä joulukuuta oltava sen lokakuuta edeltävän kuukauden viimeisen päivän arvo, jolta on saatavissa eurovaihtoarvot kaikille yhteisön valuutoille.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/109/EY, annettu 15 päivänä joulukuuta 2004, säännellyillä markkinoilla kaupankäynnin kohteeksi otettavien arvopaperien liikkeeseenlaskijoita koskeviin tietoihin liittyvien avoimuusvaatimusten yhdenmukaistamisesta (EUVL L 390, 31.12.2004, s. 38).

▼B

II OSASTO

JÄLLEENVAKUUTUSTOIMINNAN ALOITTAMINEN JA TOIMILUVAN MYÖNTÄMINEN JÄLLEENVAKUUTUSYRITYKSELLE

3 artikla

Toimilupaa koskeva periaate

Jälleenvakuutustoiminnan aloittamiseen on oltava ennalta myönnetty virallinen toimilupa.

Seuraavien yritysten on haettava tällaista toimilupaa kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta:

a) yritys, joka perustaa kotipaikkansa kyseisen valtion alueelle; ja

b) jälleenvakuutusyritys, joka toimiluvan saatuaan laajentaa liiketoimintaansa muuhun kuin aiemman toimiluvan kattamaan jälleenvakuutustoimintaan.

4 artikla

Toimiluvan soveltamisala

1. Edellä 3 artiklassa tarkoitettu toimilupa on voimassa koko yhteisössä. Jälleenvakuutusyritys voi harjoittaa sen nojalla liiketoimintaa yhteisössä joko sijoittautumisoikeuden tai palveluiden tarjoamisen vapauden perusteella.

2. Toimilupa myönnetään hakijan pyynnön mukaisesti joko vahinkojälleenvakuutus-, henkijälleenvakuutus- tai kaiken jälleenvakuutustoiminnan harjoittamista varten.

Sen myöntäminen perustuu 6 artiklan b kohdan ja 11 artiklan mukaisesti toimitettavaan toimintasuunnitelmaan ja sen jäsenvaltion, jossa toimilupaa haetaan, toimiluvan myöntämiselle asettamien edellytysten täyttymiseen.

5 artikla

Jälleenvakuutusyrityksen yhtiömuoto

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että jälleenvakuutusyritys, jolle haetaan toimilupaa, on yhtiömuodoltaan jokin liitteessä I mainituista.

Jälleenvakuutusyritys voi olla yhtiömuodoltaan myös asetuksessa (EY) N:o 2157/2001 ([1]) määritelty eurooppayhtiö.

2. Jäsenvaltiot voivat tarvittaessa perustaa julkisoikeudellisia yrityksiä, sikäli kuin näiden yritysten tarkoituksena on harjoittaa jälleenvakuutusliikettä vastaavilla edellytyksillä kuin yksityisoikeudelliset yritykset.

([1]) Neuvoston asetus (EY) N:o 2157/2001, annettu 8 päivänä lokakuuta 2001, eurooppayhtiön (SE) säännöistä (EYVL L 294, 10.11.2001, s. 1), asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 885/2004 (EUVL L 168, 1.5.2004, s. 1).

▼B

6 artikla

Edellytykset

Kotijäsenvaltion on vaadittava, että jälleenvakuutusyritykset, joille haetaan toimilupaa:

a) rajoittavat liiketoimintansa jälleenvakuutustoimintaan ja siitä välittömästi johtuvaan liiketoimintaan; ne voivat hoitaa myös vakuutusholdingyhtiön tehtäviä ja harjoittaa direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 8 kohdassa tarkoitettuun rahoitusalan toimintaan liittyvää toimintaa;

b) esittävät 11 artiklan mukaisen toimintasuunnitelman;

c) omistavat 40 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähimmäistakuurahaston; ja

d) ovat sellaisten henkilöiden tosiasiallisesti johtamia, jotka täyttävät hyvää mainetta sekä ammattipätevyyttä tai -kokemusta koskevat edellytykset.

7 artikla

Läheiset sidokset

1. Jos jälleenvakuutusyrityksen ja muun luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä vallitsee läheinen sidos, toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää toimiluvan vain, jos sidos ei estä niitä hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on evättävä toimilupa, jos yhteen tai useampaan jälleenvakuutusyritykseen läheisesti sidoksissa olevaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön sovellettavan kolmannen maan lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset taikka niiden täytäntöönpanoon liittyvät vaikeudet estävät viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava jälleenvakuutusyrityksiä toimittamaan niille tiedot, jotka ne tarvitsevat valvoakseen, että kohdassa 1 tarkoitettuja edellytyksiä noudatetaan jatkuvasti.

8 artikla

Jälleenvakuutusyrityksen kotipaikka

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että jälleenvakuutusyritysten kotipaikka sijaitsee samassa jäsenvaltiossa kuin niiden sääntömääräinen kotipaikka.

9 artikla

Vakuutusehdot ja vakuutusmaksut

1. Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita pitämästä edelleen voimassa tai antamasta lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa edellytetään perustamisasiakirjan ja yhtiöjärjestyksen hyväksymistä ja muiden tavanomaiseen valvontaan kuuluvien tarpeellisten asiakirjojen tiedoksi antamista.

▼B

2. Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan saa antaa säännöksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutussopimusten yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, vakuutusmaksujen sekä lomakkeiden ja muiden sellaisten painettujen asiakirjojen ennalta hyväksymistä tai järjestelmällistä ilmoittamista, joita jälleenvakuutusyritys aikoo käyttää asioidessaan yritysten kanssa, jotka ovat jälleenvakuutuksenottajia tai edelleenvakuutuksenottajia.

10 artikla

Markkinoiden taloudelliset tarpeet

Jäsenvaltiot eivät saa vaatia, että markkinoiden taloudelliset tarpeet on otettava huomioon toimilupahakemusta käsiteltäessä.

11 artikla

Toimintasuunnitelma

1. Edellä 6 artiklan b alakohdassa tarkoitetun toimintasuunnitelman on sisällettävä seuraavat tiedot tai selvitykset:

a) niiden riskien laatu, joita jälleenvakuutusyritys aikoo kattaa;

b) jälleenvakuutusmuodot, joita jälleenvakuutusyritys aikoo käyttää jälleenvakuutuksenottajien kanssa tekemissään sopimuksissa;

c) edelleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet;

d) erät, joista vähimmäistakuurahasto koostuu;

e) hallinnon ja myyntiverkon arvioidut perustamiskustannukset ja niiden kattamiseen tarkoitetut varat.

2. Edellä 1 kohdan vaatimusten lisäksi toimintasuunnitelman on sisällettävä kolmelta ensimmäisestä tilikaudelta:

a) arviot muista hallintokustannuksista kuin perustamiskustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista;

b) arviot vakuutusmaksuista ja korvauksista;

c) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

d) arviot vastuuvelan ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.

12 artikla

Määräomistusyhteyksiä omistavat osakkeenomistajat ja jäsenet

Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät saa myöntää toimilupaa jälleenvakuutusliikkeen aloittamiseen, ennen kuin niille on ilmoitettu niiden suoraan tai välillisesti omistajina tai jäseninä olevien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden nimet, joilla on määräomistusyhteys, ja näiden omistusyhteyksien määrät.

Samojen viranomaisten on evättävä toimilupa, jos viranomaiset, ottaen huomioon, että on tarpeen turvata jälleenvakuutusyrityksen vakaa ja järkevä johtaminen, eivät ole vakuuttuneita kyseisten osakkeenomistajien tai jäsenten pätevyydestä.

▼B

13 artikla

Toimiluvan epäävä päätös

Päätös, jolla toimilupa evätään, on yksityiskohtaisesti perusteltava ja annettava tiedoksi asianomaiselle yritykselle.

Jäsenvaltion on säädettävä, että epäävä päätös voidaan saattaa 53 artiklan nojalla tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Samoin on säädettävä myös niissä tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät ole käsitelleet toimilupahakemusta kuuden kuukauden kuluessa sen vastaanottamisesta.

14 artikla

Muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten edeltäkäsin tapahtuva kuuleminen

1. Asianomaisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään jälleenvakuutusyritykselle,

a) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tytäryritys; tai

b) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryritys; tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneessa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä.

2. Luottolaitosten tai sijoituspalveluyritysten valvonnasta vastaavaa toisen jäsenvaltion toimivaltaista viranomaista on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään jälleenvakuutusyritykselle,

a) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen tytäryritys; tai

b) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen emoyrityksen tytäryritys; tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin yhteisössä toimiluvan saaneessa luottolaitoksessa tai sijoituspalveluyrityksessä.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten on kuultava toisiaan erityisesti arvioidessaan osakkeenomistajien sopivuutta sekä saman ryhmän toisen yrityksen johtamiseen osallistuvien johtajien mainetta ja kokemusta. Viranomaisten on ilmoitettava toisilleen kaikki osakkeenomistajien sopivuutta sekä johtajien mainetta ja kokemusta koskevat tiedot, joilla on merkitystä muiden toimiluvan myöntämiseen osallistuvien toimivaltaisten viranomaisten sekä toimintaehtojen noudattamisen jatkuvan arvioinnin kannalta.

▼B

III OSASTO

JÄLLEENVAKUUTUSLIIKKEEN HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET

1 LUKU

Taloudellisen valvonnan periaatteet ja menetelmät

1 jakso

Toimivaltaiset viranomaiset ja yleiset säännöt

15 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset ja valvonnan kohde

1. Jälleenvakuutusyrityksen talouden valvonta, sellaisen liiketoiminnan valvonta mukaan luettuna, jota yritys harjoittaa joko sivukonttoreiden välityksellä tai palveluiden tarjoamisen vapauden perusteella, kuuluu yksinomaan kotijäsenvaltion toimivaltaan.

Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on perusteet katsoa, että jälleenvakuutusyrityksen liiketoiminta saattaa vaikuttaa sen vakavaraisuuteen, niiden on ilmoitettava asiasta kyseisen jälleenvakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Viimeksi mainitut viranomaiset ratkaisevat, noudattaako jälleenvakuutusyritys tässä direktiivissä määriteltyjä vakavaraisuussääntöjä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuun talouden valvontaan kuuluu jälleenvakuutusyrityksen koko liiketoiminnan vakavaraisuuden, vakuutusteknisen vastuuvelan ja sitä kattavien varojen tarkastaminen kotijäsenvaltiossa yhteisön tasolla annettujen säännösten mukaisesti annettujen määräysten tai noudatettujen menettelyjen mukaisesti.

3. Jälleenvakuutusyrityksen kotijäsenvaltio ei syistä, jotka liittyvät suoraan kyseisen jälleenvakuutusyrityksen tai vakuutusyrityksen vakavaraisuuteen, saa kieltäytyä hyväksymästä jälleenvakuutusyrityksen tekemää edelleenvakuutussopimusta, jonka jälleenvakuutusyritys on tehnyt tämän direktiivin mukaisesti toimiluvan saaneen jälleenvakuutusyrityksen taikka direktiivin 73/239/ETY tai 2002/83/EY mukaisesti toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen kanssa.

4. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisella jälleenvakuutusyrityksellä on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä riittävä sisäinen tarkastusmenettely.

16 artikla

Toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden sivukonttoreiden valvonta

Jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, on säädettävä, että kun toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut jälleenvakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaansa sivukonttorin välityksellä, kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat, ilmoitettuaan siitä ensiksi sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, tarkastaa paikan päällä itse tai tähän tarkoitukseen valtuuttamiensa henkilöiden välityksellä yrityksen talouden valvonnalle tarpeellisia tietoja. Sen jäsenvaltion viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat osallistua tähän tarkastukseen.

▼B

17 artikla

Tilinpäätöstiedot, toiminnan vakautta koskevat tiedot ja tilastotiedot: valvontaa koskeva toimivalta

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että kaikki jälleenvakuutusyritykset, joiden kotipaikka on sen alueella, laativat yrityksen koko toiminnan, taloudellisen aseman ja vakavaraisuuden kattavan tilinpäätöksen.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että jälleenvakuutusyritykset, joilla on kotipaikka sen alueella, toimittavat määräajoin asiakirjat ja tilastolliset asiakirjat, jotka ovat tarpeen valvontaa varten. Toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava toisilleen kaikki valvontaa varten tarvittavat asiakirjat ja tiedot.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittava toimivalta ja keinot niiden jälleenvakuutusyritysten liiketoiminnan valvomiseksi, joilla on kotipaikka sen alueella, kyseisen alueen ulkopuolella harjoitettava liiketoiminta mukaan luettuna.

4. Toimivaltaisille viranomaisille on erityisesti annettava valtuudet:

a) perehtyä yksityiskohtaisesti jälleenvakuutusyrityksen tilaan ja koko liiketoimintaan muun muassa keräämällä tietoja tai vaatimalla jälleen- ja edelleenvakuutusliikettä koskevien asiakirjojen esittämistä sekä suorittamalla tarkastuksia paikan päällä jälleenvakuutusyrityksen toimitiloissa;

b) toteuttaa jälleenvakuutusyrityksen, sen johtokunnan jäsenten tai johtajien tai yrityksessä määräysvaltaa käyttävien henkilöiden osalta kaikki asianmukaiset ja tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jälleenvakuutusyrityksen liiketoiminta on niiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaista, joita jälleenvakuutusyrityksen on noudatettava kussakin jäsenvaltiossa;

c) turvata näiden toimenpiteiden toteuttaminen, jos tarpeellista pakkotoimin ja tarvittaessa oikeusteitse.

Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on mahdollisuus saada edustajien hallussa olevia sopimuksia koskevat tiedot.

18 artikla

Vakuutuskannan luovutus

Kunkin jäsenvaltion on kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin annettava jälleenvakuutusyrityksille, joiden kotipaikka on sen alueella, lupa luovuttaa joko sijoittautumisoikeuden tai palveluiden tarjonnan vapauden perusteella tehtyjen vakuutussopimustensa vakuutuskanta kokonaan tai osittain yhteisön alueelle sijoittautuneelle vastaanottavalle yritykselle, jos vastaanottavan yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset vahvistavat, että jälkimmäisellä yrityksellä on kannan luovutuksen jälkeen 3 luvussa tarkoitettu riittävä solvenssimarginaali.

▼B

2 jakso

Määräomistusyhteydet

▼M1

19 artikla

Osuuksien hankinta

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön tai yhdessä toimivien tällaisten henkilöiden, jäljempänä ”hankkijaehdokas”, jotka ovat päättäneet hankkia suoraan tai välillisesti määräosuuden jälleenvakuutusyrityksestä tai jotka aikovat lisätä suoraan tai välillisesti määräosuuttaan siten, että hankkijan osuus äänistä tai osakepääomasta on vähintään 20, 30 tai 50 prosenttia, taikka siten, että jälleenvakuutusyrityksestä tulisi hankkijan tytäryritys, jäljempänä ”ehdotettu hankinta”, on ensin ilmoitettava tästä kirjallisesti sen jälleenvakuutusyrityksen suhteen toimivaltaisille viranomaisille, josta ne pyrkivät hankkimaan määräosuuden tai lisäämään sitä, mainiten samalla suunnitellun osuuden suuruuden ja antaen asiaan liittyvät 19 a artiklan 4 kohdassa tarkoitetut tiedot. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 30 prosentin raja-arvoa, jos ne soveltavat direktiivin 2004/109/EY 9 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti yhden kolmasosan raja-arvoa.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava hankkijaehdokkaalle kirjallisesti heti ja joka tapauksessa kahden työpäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta sekä 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen mahdollisesta myöhemmästä vastaanottamisesta, että se on vastaanottanut ilmoituksen tai tiedot.

Toimivaltaisilla viranomaisilla on enintään 60 työpäivää aikaa ilmoituksen ja sellaisten asiakirjojen kirjallisen vastaanottamista koskevan ilmoituksen päiväyksestä, joiden liittämistä ilmoitukseen jäsenvaltio edellyttää 19 a artiklan 4 kohdassa tarkoitetun luettelon perusteella, jäljempänä ”arviointijakso”, suorittaa 19 a artiklan 1 kohdassa säädetty arviointi, jäljempänä ”arviointi”.

Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava hankkijaehdokkaalle arviointijakson päättymispäivämäärä antaessaan vastaanottamista koskevan ilmoituksen.

3. Toimivaltaiset viranomaiset voivat arviointijakson viidenkymmenen ensimmäisen työpäivän aikana tarvittaessa pyytää lisätietoja, jotka ovat tarpeen arvioinnin suorittamiseksi. Pyyntö on esitettävä kirjallisesti, ja siinä on yksilöitävä tarvittavat lisätiedot.

Arviointijakso keskeytetään niiden päivien väliseksi ajaksi, jolloin toimivaltaiset viranomaiset pyysivät tietoja ja jolloin hankkijaehdokas ne toimitti. Keskeytys ei saa olla pitempi kuin kaksikymmentä työpäivää. Toimivaltaiset viranomaiset voivat harkintansa mukaan pyytää vielä täydentämään tai tarkentamaan tietoja, mutta tämä ei saa enää keskeyttää arviointijaksoa.

4. Toimivaltaiset viranomaiset voivat pidentää 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua keskeytystä enintään kolmeksikymmeneksi työpäiväksi, jos hankkijaehdokas on

▼M1

a) sijoittautunut tai sääntelyn kohteena yhteisön ulkopuolella; tai

b) luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, johon ei sovelleta tämän direktiivin taikka direktiivien 85/611/ETY ([1]), 92/49/ETY, 2002/83/EY, 2004/39/EY tai 2006/48/EY ([2]) mukaista valvontaa.

5. Jos toimivaltaiset viranomaiset arvioinnin tehtyään päättävät vastustaa ehdotettua hankintaa, niiden on ilmoitettava tästä hankkijaehdokkaalle kirjallisesti kahden työpäivän kuluessa ylittämättä arviointijaksoa ja perusteltava päätöksensä. Jollei kansallisesta lainsäädännöstä muuta johdu, yleisön saataville voidaan hankkijaehdokkaan pyynnöstä saattaa asianmukainen selvitys päätöksen perusteluista. Tämä ei estä jäsenvaltiota sallimasta toimivaltaisen viranomaisen julkistaa näitä perusteluja ilman hankkijaehdokkaan pyyntöä.

6. Jos toimivaltaiset viranomaiset eivät arviointijakson kuluessa vastusta kirjallisesti ehdotettua hankintaa, se katsotaan hyväksytyksi.

7. Toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä enimmäisajan, jonka kuluessa hankintasuunnitelma on saatettava päätökseen, ja pidentää tätä määräaikaa tarvittaessa.

8. Jäsenvaltiot eivät voi asettaa vaatimuksia, jotka ovat tiukempia kuin tässä direktiivissä säädetyt, sen osalta, miten toimivaltaisille viranomaisille ilmoitetaan äänioikeuksien tai pääoman suorista tai epäsuorista hankinnoista tai miten toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät ne.

19 a artikla

Arviointi

1. Arvioidessaan 19 artiklan 1 kohdassa säädettyä ilmoitusta ja 19 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tietoja toimivaltaisten viranomaisten on, hankinnan kohteena olevan jälleenvakuutusyrityksen järkevän ja vakaan hoidon varmistamiseksi otettava huomioon hankkijaehdokkaan todennäköinen vaikutus jälleenvakuutusyritykseen, arvioitava hankkijaehdokkaan sopivuus ja ehdotetun hankinnan taloudellinen järkevyys kaikkien seuraavien perusteiden avulla:

a) hankkijaehdokkaan maine;

b) sen henkilön maine ja kokemus, joka tulee johtamaan jälleenvakuutusyrityksen liiketoimintaa ehdotetun hankinnan seurauksena;

c) hankkijaehdokkaan taloudellinen vakaus erityisesti suhteessa sen liiketoiminnan tyyppiin, jota hankinnan kohteena olevassa jälleenvakuutusyrityksessä harjoitetaan ja aiotaan harjoittaa;

([1]) Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/1/EY (EUVL L 79, 24.3.2005, s. 9).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/48/EY, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2006, luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (uudelleenlaadittu teksti) (EUVL L 177, 30.6.2006, s. 1) direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2007/44/EY (EUVL L 247, 21.9.2007, s. 1).

▼M1

d) pystyykö jälleenvakuutusyritys täyttämään jatkuvasti tähän direktiiviin ja soveltuvin osin muihin direktiiveihin, erityisesti direktiiveihin 98/78/EY ja 2002/87/EY, perustuvat toiminnan vakautta koskevat vaatimukset ja erityisesti, onko ryhmällä, jonka osa yrityksestä tulee, rakenne, joka mahdollistaa tehokkaan valvonnan, tehokkaan tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten kesken ja toimivaltaisten viranomaisten keskinäisen vastuunjaon määrittämisen;

e) onko perusteltua syytä epäillä, että ehdotetun hankinnan yhteydessä syyllistytään tai pyritään tai on syyllistytty tai pyritty direktiivin 2005/60/EY ([1]) 1 artiklassa tarkoitettuun rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen tai että ehdotettu hankinta saattaisi lisätä tämän vaaraa.

2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat vastustaa ehdotettua hankintaa vain, jos se on perusteltua 1 kohdassa säädettyjen vaatimusten perusteella tai jos hankkijaehdokkaan toimittamat tiedot ovat puutteelliset.

3. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa ennakkoehtoja sen suhteen, millainen omistusosuuden taso on hankittava, eivätkä sallia toimivaltaisten viranomaistensa tarkastella ehdotettua hankintaa markkinoiden taloudellisten tarpeiden pohjalta.

4. Jäsenvaltioiden on julkistettava luettelo tiedoista, jotka tarvitaan arvion tekemiseen ja jotka on toimitettava toimivaltaisille viranomaisille 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ilmoitusta annettaessa. Vaadittavien tietojen on oltava suhteutettuja ja mukautettuja hankkijaehdokkaan ja ehdotetun hankinnan luonteeseen. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia tietoja, joilla ei ole merkitystä toiminnan vakauden arvioinnille.

5. Sen estämättä, mitä 19 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa säädetään, toimivaltaisen viranomaisen on kohdeltava hankkijaehdokkaita syrjimättömällä tavalla, jos viranomaiselle on ilmoitettu kaksi tai useampia ehdotuksia hankkia määräosuus tai lisätä määräosuutta samasta.

20 artikla

Säänneltyjen rahoitusalan yritysten hankkimat osuudet

1. Asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten on työskenneltävä tiiviisti toisiaan kuullen arviointia suorittaessaan, jos hankkijaehdokas on

a) luottolaitos, henkivakuutusyritys, vahinkovakuutusyritys, jälleenvakuutusyritys, sijoituspalveluyritys tai direktiivin 85/611/ETY 1 a artiklan 2 alakohdassa tarkoitettu rahastoyhtiö, jäljempänä ”yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiö”, jolle on myönnetty toimilupa toisessa jäsenvaltiossa tai muulla alalla kuin millä hankinnan kohde toimii;

b) sellaisen luottolaitoksen, henkivakuutusyrityksen, vahinkovakuutusyrityksen, jälleenvakuutusyrityksen, sijoituspalveluyrityksen tai yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiön emoyritys, jolle on myönnetty toimilupa toisessa jäsenvaltiossa tai muulla alalla kuin millä hankinnan kohde toimii;

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/60/EY, annettu 26 päivänä lokakuuta 2005, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen (EUVL L 309, 25.11.2005, s. 15).

▼M1

c) luonnollinen tai oikeushenkilö, jolla on määräysvalta sellaisessa luottolaitoksessa, henkivakuutusyrityksessä, vahinkovakuutusyrityksessä, jälleenvakuutusyrityksessä, sijoituspalveluyrityksessä tai yhteissijoitusyrityksen rahastoyhtiössä, jolle on myönnetty toimilupa toisessa jäsenvaltiossa tai muulla alalla kuin millä hankinnan kohde toimii.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on ilman aiheetonta viivytystä annettava toisilleen kaikki hankinnan arvioimisen kannalta olennaiset tai asiaan vaikuttavat tiedot. Toimivaltaisten viranomaisten on tältä osin toimitettava pyynnöstä toisilleen kaikki asiaan vaikuttavat tiedot ja oma-aloitteisesti kaikki olennaiset tiedot. Ehdotetun hankinnan kohteena olevalle jälleenvakuutusyritykselle toimiluvan myöntäneen toimivaltaisen viranomaisen tekemässä päätöksessä on esitettävä hankkijaehdokkaasta vastaavan toimivaltaisen viranomaisen lausunnot ja varaukset.

▼B

21 artikla

Luopumiset

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, joka aikoo luopua suorasta tai välillisestä määräomistusyhteydestä jälleenvakuutusyrityksessä, on ilmoitettava ennalta siitä ja arvioidun omistusyhteyden määrästä kyseisen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

▼M1

Tällaisen henkilön on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille myös päätöksestään vähentää määräomistusyhteyttään siten, että kyseisen henkilön osuus äänivallasta tai osakepääomasta on alle 20, 30 tai 50 prosenttia tai siten, että jälleenvakuutusyritys lakkaa olemasta kyseisen henkilön tytäryritys. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 30 prosentin raja-arvoa, jos ne soveltavat direktiivin 2004/109/EY 9 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti yhden kolmasosan raja-arvoa.

▼B

22 artikla

Jälleenvakuutusyrityksen toimivaltaiselle viranomaiselle antamat tiedot

Kun jälleenvakuutusyritykset ovat saaneet tiedon sellaisista niiden omaa pääomaa koskevien omistusyhteyksien hankkimisista tai luovuttamisista, joiden vuoksi omistusyhteys muuttuu 19 ja 21 artiklassa tarkoitettuja raja-arvoja suuremmaksi tai pienemmäksi, niiden on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

Jälleenvakuutusyritysten on myös vähintään kerran vuodessa ilmoitettava näille toimivaltaisille viranomaisille määräomistusyhteyksiä omistavien osakkaiden tai jäsenten nimet sekä kyseisten omistusten suuruudet sellaisina kuin ne ilmenevät esimerkiksi vuosittaisessa yhtiökokouksessa tai jäsenten kokouksessa käytettävissä olevista tiedoista tai pörssilistalla olevia yhtiöitä koskevien säännösten noudattamisen johdosta saaduista tiedoista.

23 artikla

Määräomistusyhteydet: toimivaltaisten viranomaisten valtuudet

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että jos 19 artiklassa tarkoitettujen henkilöiden määräämisvalta on omiaan haittaamaan jälleenvakuutusyrityksen järkevää ja vakaata hoitoa, kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava aiheelliset toimenpiteet tämän tilanteen lopettamiseksi. Näihin toimenpiteisiin voivat kuulua esimerkiksi kielto,

▼B

johtokunnan jäseniin ja johtajiin kohdistetut seuraamukset tai kyseisten osakkaiden tai jäsenten omistamiin osakkeisiin liittyvän äänivallan käytön väliaikainen keskeyttäminen.

Samanlaisia toimenpiteitä on sovellettava luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, jotka eivät noudata 19 artiklassa tarkoitettua ennakkoilmoitusvelvoitetta. Jos omistusyhteys on hankittu toimivaltaisten viranomaisten vastustuksesta huolimatta, jäsenvaltioiden on muista käytettävistä seuraamuksista huolimatta määrättävä joko vastaavan äänivallan käyttämisen väliaikaisesta keskeyttämisestä tai määrättävä annettujen äänien mitätöinnistä taikka mahdollisuudesta mitätöidä ne.

3 jakso

Salassapitovelvollisuus ja tietojen vaihto

24 artikla

Velvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kaikkia henkilöitä, jotka työskentelevät tai ovat työskennelleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten puolesta toimivia tilintarkastajia ja asiantuntijoita koskee salassapitovelvollisuus.

Salassapitovelvollisuuden nojalla ei luottamuksellisia tietoja, jotka edellä mainitut saavat tehtäviään suorittaessaan, saa luovuttaa kenellekään henkilölle eikä millekään viranomaiselle muutoin kuin sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, jossa kyseistä jälleenvakuutusyritystä ei voida tunnistaa, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta rikosoikeuden sovaltamisalaan kuuluvien tapausten käsittelyyn.

2. Jos jälleenvakuutusyritys on kuitenkin asetettu konkurssiin tai pakolliseen likvidaatiomenettelyyn, luottamuksellisia tietoja, jotka eivät koske yrityksen pelastamisessa mukana olevia kolmansia osapuolia, voidaan kuitenkin luovuttaa siviili- tai kauppaoikeudellisessa menettelyssä.

25 artikla

Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välinen tietojen vaihto

Mitä 24 artiklassa säädetään, ei estä eri jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia vaihtamasta tietoja jälleenvakuutusyrityksiin sovellettavien direktiivien mukaisesti. Näitä tietoja koskee 24 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.

26 artikla

Yhteistyösopimukset kolmansien maiden kanssa

Jäsenvaltiot voivat tehdä yhteistyösopimuksia, jotka koskevat tietojen vaihtoa kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten tai kolmansien maiden 28 artiklan 1 ja 2 kohdassa määriteltyjen viranomaisten ja elinten kanssa vain, jos luovutettujen tietojen salassapito taataan vähintään tässä jaksossa esitetyllä tavalla. Tietojen vaihdon on tapahduttava mainittujen viranomaisten tai elinten valvontatehtävän hoitamiseksi.

▼B

Jos tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa ilmaista ilman niiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, jotka ovat ne luovuttaneet, eikä niitä saa luovuttaa muihin tarkoituksiin kuin mihin mainitut viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

27 artikla

Luottamuksellisten tietojen käyttö

Toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja 24 ja 25 artiklan nojalla, voivat käyttää tietoja tehtäviensä hoitamisessa ainoastaan:

a) tarkastaakseen, onko jälleenvakuutusliikkeen aloittamista koskevat edellytykset täytetty, ja helpottaakseen tällaisen liiketoiminnan harjoittamisen valvontaa erityisesti vakuutusteknisen vastuuvelan, solvenssimarginaalin, hallinto- ja kirjanpitomenetelmien ja sisäisen tarkastuksen menetelmien osalta;

b) määrätäkseen seuraamuksia;

c) haettaessa muutosta toimivaltaisten viranomaisten päätökseen hallinnollisessa muutoksenhaussa; tai

d) tuomioistuinmenettelyissä, jotka on aloitettu 53 artiklan taikka tämän direktiivin tai muiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevien direktiivien erityissäännösten mukaisesti.

28 artikla

Tietojen vaihto muiden viranomaisten kanssa

1. Mitä 24 ja 27 artiklassa säädetään, ei estä tietojen vaihtoa jäsenvaltiossa, kun samassa jäsenvaltiossa on kaksi tai useampia toimivaltaisia viranomaisia, tai jäsenvaltioiden kesken, kun tietoja vaihtavat toimivaltaiset viranomaiset ja

a) luottolaitosten ja muiden rahoituslaitosten virallisesta valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset,

b) vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyihin sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvat elimet, ja

c) vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisestä tilintarkastuksesta vastaavat henkilöt,

valvontatehtäviensä hoitamiseksi tai sellaisten tietojen luovuttamiseksi elimille, jotka hoitavat pakollista purkamismenettelyä tai takuujärjestelmää, joille ne ovat välttämättömiä niiden tehtävien hoitamiseksi. Näiden viranomaisten, elinten ja henkilöiden saamia tietoja koskee 24 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.

▼B

2. Sen estämättä, mitä 24–27 artiklassa säädetään, jäsenvaltiot voivat sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja

a) sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyyn sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvien elinten valvonnasta; tai

b) sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten, luottolaitosten, sijoituspalveluyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta; tai

c) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten laillisuusvalvonnasta vastaavien riippumattomien vakuutusmatemaatikkojen ja näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevien elinten kesken.

Ensimmäisen alakohdan säännöksiä käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) tietojen vaihdon tarkoituksena on ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun valvonnan tai laillisuusvalvonnan harjoittaminen;

b) näin saatuja tietoja koskee 24 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;

c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan tiedot luovuttaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja ne voidaan luovuttaa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

3. Sen estämättä, mitä 24–27 artiklassa säädetään, jäsenvaltiot voivat rahoitusjärjestelmän vakauden ja eheyden lujittamiseksi sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai elinten kesken, jotka lainsäädännön mukaisesti ovat vastuussa yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkimisesta.

Ensimmäisen alakohdan mukaista mahdollisuutta käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun tehtävän hoitamiseen;

b) näin saatuja tietoja koskee 24 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;

c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan tiedot luovuttaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

▼B

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai toimielimet turvautuvat jäsenvaltiossa havainto- tai tutkintatehtävänsä hoitamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty tähän tehtävään ja jotka eivät ole julkisessa tehtävässä, ensimmäisessä alakohdassa säädetty mahdollisuus vaihtaa tietoja voidaan ulottaa näihin henkilöihin toisessa alakohdassa säädetyin edellytyksin.

Toisen alakohdan c alakohdan soveltamista varten ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen viranomaisten tai elinten on ilmoitettava tiedot antaneille toimivaltaisille viranomaisille niiden henkilöiden nimet ja yksityiskohtaiset tehtävät, joille tiedot toimitetaan.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

29 artikla

Tietojen toimittaminen keskuspankeille ja rahapoliittisille viranomaisille

Tämä jakso ei estä toimivaltaista viranomaista toimittamasta keskuspankeille ja muille elimille, jotka hoitavat vastaavaa tehtävää rahapoliittisina viranomaisina, ja tarvittaessa muille maksujärjestelmien valvonnasta vastuussa oleville viranomaisille niiden tehtävän hoitamiseksi tarkoitettuja tietoja. Tämä jakso ei myöskään estä näitä viranomaisia tai elimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 27 artiklassa mainittuihin tarkoituksiin.

Näin saatuja tietoja koskee tässä jaksossa säädetty salassapitovelvollisuus.

30 artikla

Tietojen antaminen rahoituslainsäädännöstä vastaaville hallintoyksiköille

Sen estämättä, mitä 24 ja 27 artiklassa säädetään, jäsenvaltiot voivat lainsäädännössä säädetyin edellytyksin sallia tiettyjen tietojen antamisen muille keskushallinnon yksiköille, jotka vastaavat luotto- ja rahoituslaitosten, sijoituspalveluyritysten ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten valvontaa koskevasta lainsäädännöstä, sekä näiden yksiköiden toimeksiannosta toimiville tarkastajille.

Tietoja voidaan kuitenkin antaa vain, jos se on tarpeen toiminnan vakauden valvomiseksi.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin säädettävä, että 25 artiklan ja 28 artiklan 1 kohdan mukaisesti sekä 16 artiklassa tarkoitetuissa paikan päällä tehdyissä tarkastuksissa saatuja tietoja ei saa antaa tässä artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa, jollei siihen ole saatu nimenomaista suostumusta tiedot luovuttaneilta toimivaltaisilta viranomaisilta tai sen jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta, jossa paikan päällä tehtävä tarkastus on tehty.

▼B

4 jakso

Tilintarkastajien velvollisuudet

31 artikla

Tilintarkastajien velvollisuudet

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä vähimmäisvaatimuksena, että jokainen henkilö, jolle on myönnetty toimilupa direktiivin 84/253/ETY ([1]) mukaisesti ja joka hoitaa jälleenvakuutusyrityksessä direktiivin 78/660/ETY ([2]) 51 artiklassa, direktiivin 83/349/ETY 37 artiklassa tai direktiivin 85/611/ETY ([3]) 31 artiklassa tarkoitettua tehtävää tai muuta lakisääteistä tehtävää, on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille kyseistä yritystä koskevista seikoista tai päätöksistä, jotka hän on saanut tietoonsa tehtäväänsä hoitaessaan ja jotka voivat:

a) olennaisesti rikkoa lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa säädetään toimilupaa koskevista edellytyksistä tai jotka erityisesti koskevat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten toiminnan harjoittamista; tai

b) vaikuttaa jälleenvakuutusyrityksen toiminnan jatkumiseen; tai

c) johtaa tilien vahvistamatta jättämiseen tai varausten esittämiseen.

Kyseinen henkilö on myös velvollinen ilmoittamaan seikoista ja päätöksistä, jotka hän saa tietoonsa hoitaessaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua tehtävää yrityksessä, jolla on määräysvallasta johtuvat läheiset sidokset siihen jälleenvakuutusyritykseen, jossa hän hoitaa edellä mainittua tehtävää.

2. Sopimuksessa taikka laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä olevan tietojen luovuttamista koskevan rajoituksen rikkomisena ei pidetä sitä, että direktiivin 84/253/ETY mukaisesti toimiluvan saanut henkilö luovuttaa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun merkityksellisen tiedon tai päätöksen toimivaltaiselle viranomaiselle, eikä tästä saa aiheutua seuraamuksia kyseiselle henkilölle.

2 LUKU

Vakuutusteknistä vastuuvelkaa koskevat säännöt

32 artikla

Vakuutusteknisen vastuuvelan muodostaminen

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että jokainen jälleenvakuutusyritys muodostaa koko liiketoimintansa osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan.

([1]) Kahdeksas neuvoston direktiivi 84/253/ETY, annettu 10 päivänä huhtikuuta 1984, perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla, lakisääteisten tilintarkastusten suorittamisesta vastuussa olevien henkilöiden hyväksymisestä (EYVL L 126, 12.5.1984, s. 20).

([2]) Neljäs neuvoston direktiivi 78/660/ETY, annettu 25 päivänä heinäkuuta 1978, perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla, yhtiömuodoltaan tietynlaisten yhtiöiden tilinpäätöksistä (EYVL L 222, 14.8.1978, s. 11), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2003/51/EY.

([3]) Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

▼B

Tämän vakuutusteknisen vastuuvelan määrä määräytyy direktiivissä 91/674/ETY annettujen sääntöjen mukaisesti. Kotijäsenvaltio voi tarvittaessa antaa yksityiskohtaisempia sääntöjä direktiivin 2002/83/EY 20 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot eivät saa käyttää tai ottaa käyttöön bruttovarausjärjestelmää, joka edellyttää varojen sitomista vakuutusmaksuvastuun ja korvausvastuun kattamiseksi, jos jälleenvakuuttaja on tämän direktiivin nojalla toimiluvan saanut jälleenvakuutusyritys tai direktiivien 73/239/ETY tai 2002/83/EY nojalla toimiluvan saanut vakuutusyritys.

3. Jos kotijäsenvaltio sallii vakuutusteknisen vastuuvelan kattamisen saatavilla jälleenvakuuttajilta, jotka eivät ole saaneet toimilupaa tämän direktiivin nojalla, tai vakuutusyrityksiltä, jotka eivät ole saaneet toimilupaa direktiivin 73/239/ETY tai 2002/83/EY nojalla, sen on määritettävä tällaisten saatavien hyväksymisen edellytykset.

33 artikla

Tasoitusvastuut

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava jokaista jälleenvakuutusyritystä, joka jälleenvakuuttaa direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa lueteltuja luokkaan 14 kuuluvia riskejä, muodostamaan tasoitusvastuun tasaamaan mahdollista teknistä alijäämää tai keskimääräistä korkeampaa vahinkosuhdetta tässä luokassa tilikauden päättyessä.

2. Luottojälleenvakuutuksen tasoitusvastuun suuruus on laskettava kotijäsenvaltion antamien sääntöjen mukaisesti käyttämällä yhtä direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa D kohdassa mainituista neljästä keskenään yhdenvertaiseksi katsottavasta menetelmästä.

3. Kotijäsenvaltio voi vapauttaa luottovakuutusliikkeen jälleenvakuutustoiminnan tasoitusvastuun muodostamista koskevasta velvollisuudesta ne jälleenvakuutusyritykset, joiden luottovakuutusliikkeen jälleenvakuutustoiminnasta saatavat vakuutusmaksut ovat alle neljä prosenttia kaikista niiden saamista vakuutusmaksuista ja alle 2 500 000 euroa.

4. Kotijäsenvaltio voi myös vaatia jokaista jälleenvakuutusyritystä muodostamaan tasoitusvastuun muille riskiluokille kuin luottojälleenvakuutuksille. Tasoitusvastuut on laskettava kotijäsenvaltiossa voimassa olevien sääntöjen mukaisesti.

34 artikla

Vakuutusteknisen vastuuvelan kattavat varat

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava jokaista jälleenvakuutusyritystä sijoittamaan 33 artiklan mukaisen vakuutusteknisen vastuuvelan ja tasoitusvastuut kattavat varat seuraavien sääntöjen mukaisesti:

▼B

a) varoissa on otettava huomioon jälleenvakuutusyrityksen harjoittaman liiketoiminnan laatu ja erityisesti odotettavissa olevien korvauskulujen luonne, määrä ja kesto sijoitusten riittävyyden, likviditeetin, varmuuden, laadun, kannattavuuden ja yhteensopivuuden turvaamiseksi;

b) jälleenvakuutusyrityksen on varmistettava, että varat on hajautettu eri instrumentteihin sekä maantieteellisesti ja että ne antavat yritykselle mahdollisuuden mukautua riittävässä määrin muuttuviin taloudellisiin olosuhteisiin sekä erityisesti rahoitus- ja kiinteistömarkkinoiden kehitykseen tai vaikutuksiltaan merkittäviin katastrofeihin. Yrityksen on arvioitava epävakaiden markkinaolosuhteiden vaikutus näihin varoihin ja hajautettava varoja siten, että tätä vaikutusta vähennetään;

c) sijoitukset varoihin, joita ei saa käyttää kaupankäyntiin säännellyillä rahoitusmarkkinoilla, on pidettävä joka tapauksessa varovaisella tasolla;

d) sijoitukset johdannaisinstrumentteihin ovat mahdollisia, mikäli ne auttavat pienentämään sijoitusriskejä tai helpottavat sijoitussalkun tehokasta hallintaa. Ne on arvioitava varovaisella tavalla ottaen huomioon niiden perustana olevat varat ja ne on otettava mukaan laitoksen omaisuuden arvostukseen. Laitoksen on myös vältettävä yhdestä ainoasta vastapuolesta ja muista johdannaisoperaatioista johtuvaa liiallista riskiä;

e) varat on hajautettava asianmukaisesti, jotta vältetään liiallinen riippuvuus tietyistä varoista, liikkeellelaskijasta tai yritysryhmästä ja riskin kasaantuminen koko vakuutuskannassa. Saman liikkeellelaskijan tai samaan yritysryhmään kuuluvien liikkeellelaskijoiden liikkeelle laskemiin varoihin sijoittaminen ei saa asettaa yritystä alttiiksi liialliselle riskin keskittymiselle.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta e alakohdassa tarkoitettuja vaatimuksia valtion obligaatioihin tehtäviin sijoituksiin.

2. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia niiden alueelle sijoittautuneita jälleenvakuutusyrityksiä sijoittamaan tietyntyyppisiin varoihin.

3. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa niiden alueelle sijoittautuneiden jälleenvakuutusyritysten tai niiden sijoitusjohtajien tekemien sijoituspäätösten ehdoksi minkäänlaista ennakkohyväksyntää tai järjestelmällistä ilmoitusvelvollisuutta.

4. Sen estämättä, mitä 1–3 kohdassa säädetään, kotijäsenvaltio voi antaa seuraavat määrälliset säännöt jokaiselle jälleenvakuutusyritykselle, jonka päätoimipaikka sijaitsee sen alueella, mikäli ne ovat varovaisuuden nojalla perusteltuja:

a) sijoittaminen muissa valuutoissa kuin niissä, joilla vakuutustekninen vastuuvelka on tehty, olisi rajoitettava 30 prosenttiin vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä;

▼B

b) vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärän sijoittaminen osakkeisiin ja muihin osakkeeseen rinnastettaviin arvopapereihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin raha- ja pääomamarkkinavälineisiin, jotka eivät ole vaihdantakelpoisia säännellyillä markkinoilla, olisi rajoitettava 30 prosenttiin;

c) kotijäsenvaltio voi vaatia jokaiselta jälleenvakuutusyritykseltä, ettei se sijoita enempää kuin viisi prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä saman yrityksen osakkeisiin, muihin osakkeeseen rinnastettaviin arvopapereihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin raha- ja pääomamarkkinavälineisiin eikä enempää kuin kymmenen prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä samaan yritysryhmään kuuluvien yritysten osakkeisiin, muihin osakkeeseen rinnastettaviin arvopapereihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin raha- ja pääomamarkkinavälineisiin.

5. Kotijäsenvaltion on annettava myös yksityiskohtaisempia sääntöjä, joissa määritellään ehdot, joilla erillisyhtiöltä olevia saatavia voidaan käyttää vakuutusteknisten vastuuvelkojen kattamiseen tarkoitettuina varoina tämän artiklan mukaisesti.

3 LUKU

Solvenssimarginaalia ja takuurahastoa koskevat säännöt

1 jakso

Käytettävissä oleva solvenssimarginaali

35 artikla

Yleissääntö

Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että jokaisella jälleenvakuutusyrityksellä, jonka kotipaikka on sen alueella, on jatkuvasti käytettävissä sen koko liiketoiminnan osalta riittävä ja vähintään tämän direktiivin vaatimuksia vastaava solvenssimarginaali.

36 artikla

Hyväksyttävät erät

1. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat jälleenvakuutusyrityksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, seuraavat erät mukaan luettuina:

a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen jälleenvakuutusyrityksen osalta takuupääoma lisättynä osakastileillä, jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:

   i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille vain, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

▼B

ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun; ja

iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa esitetyistä vaatimuksista muuta johdu;

b) sidotut ja vapaat rahastot ja varaukset, jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita ja joita ei ole luokiteltu tasoitusvastuuksi;

c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen kun siitä on vähennetty maksettavat osingot.

2. Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään jälleenvakuutusyrityksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

Sellaisten jälleenvakuutusyritysten osalta, jotka diskonttaavat tai tekevät vähennyksen vahinkovakuutuksen korvausvastuuta koskevaan vastuuvelkaansa sijoitustoiminnan tuoton huomioon ottamiseksi direktiivin 91/674/ETY 60 artiklan 1 kohdan g alakohdassa sallitulla tavalla, käytettävissä olevaa solvenssimarginaalia alennetaan määrällä, joka saadaan vähentämällä tilinpäätöksen liitetiedoissa ilmoitetusta vastuuvelasta ennen diskonttausta tai vähennystä se vastuuvelan määrä, joka on diskontattu tai johon on tehty vähennys. Tämä oikaisu on tehtävä kaikkien direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen riskien osalta, lukuun ottamatta kyseisessä liitteessä olevan A kohdan luokissa 1 ja 2 lueteltuja riskejä. Muiden kuin kyseisessä liitteessä olevan A kohdan 1 ja 2 vakuutusluokkien osalta vastuuvelkaan sisältyvien eläkkeiden diskonttausta ei tarvitse oikaista.

Ensimmäisen ja toisen alakohdan mukaisten vähennysten lisäksi käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista on vähennettävä myös seuraavat erät:

a) omistusyhteydet, jotka jälleenvakuutusyrityksellä on seuraavissa yrityksissä ja yhteisöissä:

i) direktiivin 73/239/ETY 6 artiklassa, direktiivin 2002/83/EY 4 artiklassa tai direktiivin 98/78/EY 1 artiklan b kohdassa tarkoitetuissa vakuutusyrityksissä,

ii) tämän direktiivin 3 artiklassa tarkoitetuissa jälleenvakuutusyrityksissä tai direktiivin 98/78/EY 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa yhteisöön kuulumattoman maan jälleenvakuutusyrityksessä,

iii) direktiivin 98/78/EY 1 artiklan i alakohdassa tarkoitetuissa vakuutusholdingyhtiöissä,

iv) direktiivin 2000/12/EY 1 artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitetuissa luottolaitoksissa ja rahoituslaitoksissa,

▼B

v) direktiivin 93/22/ETY ([1]) 1 artiklan 2 kohdassa ja direktiivin 93/6/ETY ([2]) 2 artiklan 4 ja 7 kohdassa tarkoitetuissa sijoituspalveluyrityksissä ja luottolaitoksissa;

b) seuraavat jälleenvakuutusyrityksen a alakohdassa määritellyissä laitoksissa, joissa sillä on omistusyhteys, omistamat erät:

i) 4 kohdassa tarkoitetut rahoitusvälineet,

ii) direktiivin 2002/83/EY 27 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut rahoitusvälineet,

iii) direktiivin 2000/12/EY 35 artiklassa ja 36 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevat saamiset ja välineet.

Jos osuudet toisessa luottolaitoksessa, sijoituspalveluyrityksessä, rahoituslaitoksessa, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä tai vakuutushallintayhtiössä omistetaan väliaikaisesti kyseisen yrityksen tai laitoksen uudelleenorganisoimiseksi ja pelastamiseksi toteutettavaa taloudellista auttamistoimenpidettä varten, toimivaltainen viranomainen voi poiketa kolmannen alakohdan a ja b alakohdan vähennyssäännöksistä.

Vaihtoehtona jälleenvakuutusyrityksen luottolaitoksissa, sijoituspalveluyrityksissä ja rahoituslaitoksissa omistamien kolmannen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen erien vähentämiselle jäsenvaltiot voivat sallia jälleenvakuutusyritystensä soveltavan tarpeellisin mukautuksin direktiivin 2002/87/EY liitteessä I tarkoitettuja menetelmiä 1, 2 ja 3. Menetelmää 1 (tilinpäätösten konsolidointi) sovelletaan vain, jos toimivaltainen viranomainen luottaa konsolidoinnin kohteeksi otettavien yksiköiden yhdennetyn hallinnoinnin ja sisäisten tarkastusten tasoon. Valittua menetelmää on sovellettava johdonmukaisesti eri aikoina.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että tässä direktiivissä säädetyn solvenssimarginaalin laskemisen osalta direktiivin 98/78/EY mukaisen lisävalvonnan tai direktiivin 2002/87/EY mukaisen lisävalvonnan kohteena olevien jälleenvakuutusyritysten ei edellytetä vähentävän kolmannen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja eriä, jotka ne omistavat luottolaitoksissa, sijoituspalveluyrityksissä, rahoituslaitoksissa, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksissä tai vakuutushallintayhtiöissä, jotka kuuluvat lisävalvonnan piiriin.

Tässä kohdassa tarkoitetun omistusyhteyksien vähentämisen osalta omistusyhteydellä tarkoitetaan direktiivin 98/78/EY 1 artiklan f kohdan mukaista omistusyhteyttä.

3. Käytettävissä oleva solvenssimarginaali voi muodostua myös seuraavista eristä:

a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta tai vaaditusta solvenssimarginaalista,

([1]) Neuvoston direktiivi 93/22/ETY, annettu 10 päivänä toukokuuta 1993, sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla (EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/87/EY (EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1).

([2]) Neuvoston direktiivi 93/6/ETY, annettu 15 päivänä maaliskuuta 1993, sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävyydestä (EYVL L 141, 11.6.1993, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

▼B

sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia voi olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että jälleenvakuutusyritys joutuu konkurssiin tai selvitystilaan, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

i) vain täysimääräisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon;

ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Jälleenvakuutusyrityksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen aikaistettuun takaisinmaksuun edellyttäen, että liikkeeseen laskeva jälleenvakuutusyritys pyytää sitä ja sen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, on maksettava takaisin noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi siinä tapauksessa, ettei niitä enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana eikä aikaistettu takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa jälleenvakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos jälleenvakuutusyrityksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan tietyissä muissa olosuhteissa kuin siinä tapauksessa, että jälleenvakuutusyritys puretaan, velka on maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää;

v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta,

b) arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, muut kuin a alakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet mukaan luettuina, voivat yhdessä a alakohdassa tarkoitettujen, etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevien lainojen kanssa muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

▼B

i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;

ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava jälleenvakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;

iii) lainanantajan saatavilla jälleenvakuutusyritykseltä on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;

iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan jälleenvakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen;

v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät voidaan ottaa huomioon.

4. Jos yritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

b) sellaisen keskinäisen vahinkovakuutusyhtiön tai -yhdistyksen osalta, jonka maksut voivat vaihdella, kaikki ne lisämaksut, jotka se voi vaatia jäseniltä maksettavaksi kyseisenä tilikautena, enintään puolet enimmäismaksujen ja perittyjen maksujen erotuksesta, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi. Toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on annettava ohjeet, joissa ilmoitetaan ehdot, joilla lisämaksut voidaan hyväksyä;

c) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia.

5. Lisäksi jos jälleenvakuutusyritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat henkijälleenvakuutustoiminnan osalta muodostaa myös seuraavat erät:

a) 31 päivään joulukuuta 2009 määrä, joka vastaa 50 prosenttia yrityksen tulevista voitoista, kuitenkin enintään 25 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tulevien voittojen määrä saadaan kertomalla arvioitu vuotuinen voitto vakuutussopimusten jäljellä olevaa keskimääräistä kautta edustavalla kertoimella; käytettävä kerroin voi olla enintään 6; arvioitu vuotuinen voitto ei saa ylittää direktiivin 2002/83/EY 2 artiklan 1 kohdassa luetellusta toiminnasta viiden viimeisen tilikauden aikana saatujen voittojen aritmeettista keskiarvoa.

▼B

Toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä tällaisen määrän sisällyttämisen käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin ainoastaan,

i) jos toimivaltaisille viranomaisille toimitetaan vakuutusmatemaatikon laatima kertomus, jossa osoitetaan näiden tulevien voittojen syntymisen todennäköisyys; ja

ii) siltä osin kuin tätä osaa 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetuista omaisuuden arvostuseroista muodostuvista tulevista voitoista ei jo ole otettu huomioon;

b) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti; tämä määrä voi kuitenkin olla enintään 3,5 prosenttia kaikkien niiden henkijälleenvakuutussopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta; erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus.

6. Muutokset tämän artiklan 1–5 kohtaan sellaisen kehityksen huomioon ottamiseksi, joka oikeuttaa käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin sisältyvien erien tekniseen tarkistukseen, tehdään 55 artiklan 2 kohdan mukaista menettelyä noudattaen.

2 jakso

Vaadittu solvenssimarginaali

37 artikla

Vahinkojälleenvakuutustoiminnan vaadittu solvenssimarginaali

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.

Jos kyseessä on jälleenvakuutusyritys, joka pääasiallisesti vakuuttaa vain luotto-, myrsky-, raesade- tai hallariskejä, on keskimääräisten korvausmenojen vertailujaksona kuitenkin pidettävä seitsemää viimeistä tilikautta.

2. Rajoittamatta 40 artiklan soveltamista vaaditun solvenssimarginaalin määrän on vastattava tämän artiklan 3 ja 4 kohdan tuloksia sen mukaan kumpi on korkeampi.

3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perusteena, käytetään jäljempänä kuvatulla laskentatavalla saatua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 vakuutusmaksuja korotetaan 50 prosenttia.

▼B

Direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa luetelluissa muissa vakuutusluokissa kuin 11, 12 ja 13 vakuutusmaksuja voidaan korottaa tämän direktiivin 55 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti enintään 50 prosenttia erityisten jälleenvakuutustoimintojen tai -sopimustyyppien osalta kyseisten toimintojen tai sopimusten erityispiirteiden huomioon ottamiseksi. Jälleenvakuutusliikkeen vakuutusmaksut, vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut mukaan luettuina, jotka ovat erääntyneet viimeksi kuluneena tilikautena, lasketaan yhteen.

Tästä summasta vähennetään viimeksi kuluneen tilikauden aikana erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jälkimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla jälleenvakuutusyrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty edelleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään; tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia. Jos vakuutusyritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä saatavat korvaukset voidaan myös vähentää edelleenvakuutuksena.

Toimivaltaisten viranomaisten luvalla voidaan käyttää tilastollisia menetelmiä vakuutusmaksujen kohdentamiseksi.

4. Korvausperusteinen tulos lasketaan seuraavalla tavalla käyttäen direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta saatavia, korvausvastuuta ja takaisin saatuja korvauksia, joita korotetaan 50 prosenttia.

Direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa luetelluissa muissa vakuutusluokissa kuin 11, 12 ja 13 korvausvastuuta ja takaisin saatuja korvauksia voidaan korottaa tämän direktiivin 55 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti enintään 50 prosenttia erityisten jälleenvakuutustoimintojen tai -sopimustyyppien osalta kyseisten toimintojen tai sopimusten erityispiirteiden huomioon ottamiseksi.

Maksetut saatavat, vähentämättä niistä edelleenvakuuttajien maksamia saatavia, 1 kohdassa määritellyltä jaksolta lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään korvausvastuuta koskevan vastuuvelan määrä viimeksi kuluneen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja jaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

▼B

Jäljellä olevasta summasta vähennetään korvausvastuuta koskevan vastuuvelan määrä laskettuna viimeistä tilikautta, jolta on tehty tilinpäätös, edeltävän toisen tilikauden alussa. Jos 1 kohdassa vahvistettu viiteajanjakso on seitsemän tilikautta, vähennetään korvausvastuuta koskevan vastuuvelan määrä laskettuna viimeistä tilikautta, jolta on tehty tilinpäätös, edeltävän kuudennen tilikauden alussa.

Edellä 1 kohdassa määritellyn viiteajanjakson mukaisesti joko yksi kolmasosa tai yksi seitsemäsosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 000 000 euroa ja toinen yli menevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jälkimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty edelleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään; tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia. Jälleenvakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle toimittaman selvityksiin perustuvan hakemuksen perusteella ja viranomaisen suostumuksella 46 artiklassa mainituilta erillisyhtiöiltä saatavat korvaukset voidaan myös vähentää edelleenvakuutuksena.

Toimivaltaisten viranomaisten luvalla voidaan käyttää tilastollisia menetelmiä korvausten, vastuuvelan ja takaisin saatujen korvausten kohdentamiseksi.

5. Jos 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaaditun solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vastuuvelan määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vastuuvelan määrän välisellä suhdeluvulla. Tällöin vastuuvelan määrä on laskettava ilman edelleenvakuutuskorvauksia. Suhdeluku voi kuitenkin olla enintään 1.

6. Lisäksi 3 kohdan viidennessä alakohdassa ja 4 kohdan seitsemännessä alakohdassa mainittuihin osuuksiin sovellettavat prosenttiluvut on alennettava yhteen kolmasosaan teknisesti henkivakuutustoiminnan tavoin harjoitettavan sairausvakuutustoimintaan liittyvän jälleenvakuutustoiminnan tapauksessa, jos

a) suoritetut vakuutusmaksut lasketaan sairastuvuustaulukoiden perusteella vakuutusmatemaattisia menetelmiä käyttäen;

b) eliniän pitenemisen varalta muodostetaan varaus;

c) riittävän suuren varmuuslisän muodostamiseksi peritään lisämaksua;

d) vakuutusyritys voi irtisanoa sopimuksen viimeistään kolmannen vakuutusvuoden loppuun mennessä;

▼B

e) sopimuksessa säädetään mahdollisuudesta korottaa vakuutusmaksuja tai alentaa korvaussuorituksia myös voimassa olevien sopimusten osalta.

38 artikla

Henkijälleenvakuutustoiminnan vaadittu solvenssimarginaali

1. Henkijälleenvakuutustoiminnan vaadittu solvenssimarginaali on määritettävä 37 artiklan mukaisesti.

2. Sen estämättä, mitä tämän artiklan 1 kohdassa säädetään, kotijäsenvaltio voi säätää, että sijoitusrahastoihin tai lisäetuihin oikeuttaviin sopimuksiin liittyvissä, direktiivin 2002/83/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen vakuutusten jälleenvakuutusluokissa ja kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa sekä 2 artiklan 2 kohdan b, c, d ja e alakohdassa tarkoitetussa toiminnassa vaadittu solvenssimarginaali määritetään direktiivin 2002/83/EY 28 artiklan mukaisella tavalla.

39 artikla

Samanaikaisesti sekä vahinkojälleen- että henkijälleenvakuutustoimintaa harjoittavan jälleenvakuutusyrityksen vaadittu solvenssimarginaali

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että jokaisella jälleenvakuutusyrityksellä, joka harjoittaa sekä vahinko- että henkijälleenvakuutustoimintaa, on käytettävissään solvenssimarginaali, joka kattaa sekä vahinko- että henkijälleenvakuutustoiminnan vaadittujen solvenssimarginaalien kokonaismäärän, joka on määritettävä tämän direktiivin 37 ja 38 artiklan mukaisesti.

2. Jos käytettävissä oleva solvenssimarginaali jää alle tämän artiklan 1 kohdassa vaaditun tason, toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava tämän direktiivin 42 ja 43 artiklassa säädetyt toimenpiteet.

3 j a k s o

T a k u u r a h a s t o

40 artikla

Takuurahaston määrä

1. Yksi kolmasosa 37, 38 ja 39 artiklassa määritellystä vaaditusta solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Rahasto on muodostettava 36 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa sekä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella 36 artiklan 4 kohdan c alakohdassa luetelluista eristä.

2. Takuurahaston on oltava vähintään 3 000 000 euroa.

Jäsenvaltio voi jälleenvakuutusalan kytkösyritysten osalta säätää, että niiden vähimmäistakuurahaston on oltava vähintään miljoona euroa.

▼B

41 artikla

Takuurahaston määrän tarkistaminen

1. Edellä 40 artiklan 2 kohdassa säädetyt euromääräiset määrät on tarkistettava vuosittain, ensimmäisen kerran 10 päivänä joulukuuta 2007, Eurostatin julkaisemassa, kaikki jäsenvaltiot kattavassa Euroopan kuluttajahintaindeksissä tapahtuvien muutosten ottamiseksi huomioon.

Näitä määriä tarkistetaan ilman eri toimenpiteitä siten, että euromääräistä perusarvoa korotetaan yleisessä kuluttajahintaindeksissä tämän direktiivin voimaantulon ja tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja arvo pyöristetään ylöspäin lähimpään 100 000 eurolla jaolliseen määrään.

Jos prosentuaalinen muutos on viimeisimmän tarkistuksen jälkeen alle viisi prosenttia, tarkistusta ei suoriteta.

2. Komissio ilmoittaa vuosittain Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistuksesta ja 1 kohdassa tarkoitetun tarkistetun määrän.

4 LUKU

Taloudellisissa vaikeuksissa olevat tai säännösten vastaisesti toimivat jälleenvakuutusyritykset ja toimiluvan peruuttaminen

42 artikla

Taloudellisissa vaikeuksissa olevat jälleenvakuutusyritykset

1. Jos jälleenvakuutusyritys ei noudata 32 artiklaa, sen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi kieltää varojen vapaan hallinnan ilmoitettuaan aikomuksestaan vastaanottavien jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille.

2. Jotta sellaisen jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen asema, jonka solvenssimarginaali ei ole 37, 38 ja 39 artiklassa säädettyjen vähimmäisvaatimusten mukainen, voitaisiin palauttaa ennalleen, yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava, että sen hyväksyttäväksi esitetään tervehdyttämissuunnitelma.

Jos toimivaltainen viranomainen katsoo, että jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen asema heikkenee edelleen, se voi poikkeustapauksissa rajoittaa myös yrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen. Toimivaltaisen viranomaisen on sen jälkeen ilmoitettava kaikista toteuttamistaan toimenpiteistä niille muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella jälleenvakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaansa, ja kyseisten viranomaisten on ensiksi mainitun viranomaisen pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

3. Jos solvenssimarginaali ei ole 40 artiklassa määritellyn takuurahaston mukainen, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava jälleenvakuutusyritystä toimittamaan viranomaisen hyväksyttäväksi lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelma.

▼B

Toimivaltainen viranomainen voi myös rajoittaa jälleenvakuutusyrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen kokonaan. Sen on ilmoitettava asiasta kaikkien jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden on toteutettava ilmoituksen antaneen viranomaisen pyynnöstä samat toimenpiteet.

4. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet voidakseen kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti kieltää alueellaan sijaitsevien varojen vapaan hallinnan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetyissä tapauksissa jälleenvakuutusyrityksen kotijäsenvaltion pyynnöstä, jonka on osoitettava ne varat, joihin toimenpiteet kohdistetaan.

43 artikla

Taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on toimivalta vaatia jälleenvakuutusyrityksiltä taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaa, jos toimivaltaiset viranomaiset katsovat, että yritysten jälleenvakuutussopimuksista johtuvat velvoitteet ovat uhattuina.

2. Tervehdyttämissuunnitelmassa on oltava kolmelta seuraavalta tilikaudelta vähintään seuraavat tiedot tai selvitykset:

a) arviot hallintokustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista;

b) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot tuloista ja menoista tulevien ja menevien jälleenvakuutusten osalta;

c) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

d) arviot vakuutusliikkeestä johtuvien velvoitteiden ja vaaditun solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista;

e) yleinen edelleenvakuutuspolitiikka.

3. Jos jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen asema on heikkenemässä ja jälleenvakuutusyrityksen sopimusvelvoitteet ovat uhattuina, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet velvoittaa jälleenvakuutusyritykset pitämään korkeampaa vaadittua solvenssimarginaalia sen varmistamiseksi, että jälleenvakuutusyritys kykenee täyttämään solvenssivaatimukset lähitulevaisuudessa. Korkeamman vaaditun solvenssimarginaalin tason on perustuttava 1 kohdassa tarkoitettuun taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaan.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet alentaa kaikkien käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin hyväksyttävien erien arvoa varsinkin, jos näiden erien markkina-arvossa on tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeisen tilikauden päättymisen jälkeen.

▼B

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 37, 38 ja 39 artiklan mukaisesti määritettyä edelleenvakuutustoimintaan perustuvaa alennusta solvenssimarginaaliin, jos

a) edelleenvakuutussopimusten luonne tai laatu on muuttunut merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;

b) edelleenvakuutussopimuksiin liittyvää riskinsiirtoa ei tapahdu tai se on rajallista.

6. Jos toimivaltaiset viranomaiset ovat vaatineet jälleenvakuutusyritykseltä tämän artiklan 1 kohdan mukaisen taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelman, ne eivät saa myöntää 18 artiklan mukaista todistusta, jos ne katsovat, että yrityksen jälleenvakuutussopimuksista johtuvat velvollisuudet ovat uhattuina mainitussa 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

44 artikla

Toimiluvan peruuttaminen

1. Kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi peruuttaa jälleenvakuutusyritykselle antamansa toimiluvan, jos yritys

a) ei käytä toimilupaa 12 kuukauden kuluessa, luopuu siitä nimenomaisesti tai lopettaa liiketoimintansa yli kuudeksi kuukaudeksi, jollei kyseinen jäsenvaltio ole säätänyt, että toimilupa raukeaa näissä tapauksissa;

b) ei enää täytä toimiluvan saamisen edellytyksiä;

c) ei ole voinut määräajassa toteuttaa 42 artiklassa tarkoitetussa tervehdyttämis- tai rahoitussuunnitelmassa vahvistettuja toimenpiteitä; ja

d) laiminlyö törkeästi siihen sovellettavan lainsäädännön perusteella sille kuuluvia velvoitteita.

Jos toimilupa peruutetaan tai raukeaa, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet estääkseen sen, että kyseinen yritys aloittaa uuden liiketoiminnan niiden alueella joko sijoittautumisoikeuden tai palveluiden tarjoamisen vapauden perusteella.

2. Toimiluvan peruuttamispäätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle jälleenvakuutusyritykselle.

IV OSASTO

RAJOITETTUA JÄLLEENVAKUUTUSTA JA ERILLISYHTIÖITÄ KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET

45 artikla

Rajoitettu jälleenvakuutus

1. Kotijäsenvaltio voi antaa rajoitetun jälleenvakuutuksen harjoittamista koskevia erityissäännöksiä, jotka koskevat:

— kaikkiin sopimuksiin sisällytettäviä pakollisia ehtoja,

▼B

— asianmukaisia hallinto- ja kirjanpitomenettelyjä, riittäviä sisäisiä valvontamekanismeja ja riskinhallintaa koskevia vaatimuksia,

— tilinpäätöstietoja, toiminnan vakautta koskevia tietoja ja tilastotietoja,

— vakuutusteknisen vastuuvelan määrittelyä, jotta varmistetaan sen asianmukaisuus, luotettavuus ja objektiivisuus,

— vakuutusteknisen vastuuvelan kattavien varojen sijoittamista siten, että otetaan huomioon jälleenvakuutusyrityksen harjoittaman liiketoiminnan laatu ja erityisesti odotettavissa olevien korvausmaksujen luonne, määrä ja kesto sen tekemien sijoitusten riittävyyden, likviditeetin, varmuuden, laadun, kannattavuuden ja yhteensopivuuden turvaamiseksi,

— jälleenvakuutusyrityksiltä rajoitetussa jälleenvakuutuksessa edellytettäviä käytettävissä olevaa solvenssimarginaalia, vaadittua solvenssimarginaalia ja vähimmäistakuurahastoa koskevia sääntöjä.

2. Avoimuuden nimissä jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle viipymättä kaikki kansallisen lainsäädännön nojalla antamansa 1 kohdan mukaiset säännökset.

46 artikla

Erillisyhtiöt

1. Jos jäsenvaltio päättää hyväksyä tässä direktiivissä tarkoitetun erillisyhtiön perustamisen omalle alueelleen, sen on vaadittava siihen viranomaisen ennakkohyväksyntä.

2. Jäsenvaltion, johon erillisyhtiö perustetaan, on säädettävä tällaisen yhtiön toimintaa koskevat ehdot. Jäsenvaltioiden on erityisesti annettava säännöksiä, jotka koskevat

— luvan soveltamisalaa,

— kaikkiin sopimuksiin sisällytettäviä pakollisia ehtoja,

— erillisyhtiötä johtavien henkilöiden hyvää mainetta ja ammattipätevyyttä koskevia edellytyksiä,

— määräomistusyhteyksiä erillisyhtiöissä omistavien osakkaiden tai jäsenten soveliaisuutta ja luotettavuutta koskevia vaatimuksia,

— asianmukaisia hallinto- ja kirjanpitomenettelyjä, riittäviä sisäisiä valvontamekanismeja ja riskinhallintaa koskevia vaatimuksia,

— tilinpäätöstietoja, toiminnan vakautta koskevia tietoja ja tilastotietoja koskevia vaatimuksia,

— erillisyhtiöiden solvenssimarginaalia koskevia vaatimuksia.

▼B

3. Avoimuuden vuoksi jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle viipymättä kaikki kansallisessa lainsäädännössään 2 kohdan soveltamiseksi antamansa säännökset.

V OSASTO

SIJOITTAUTUMISOIKEUTTA JA PALVELUIDEN TARJOAMISEN VAPAUTTA KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET

47 artikla

Säännösten vastaisesti toimivat jälleenvakuutusyritykset

1. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että jälleenvakuutusyritys, jolla on sivukonttori sen alueella tai joka harjoittaa sen alueella liiketoimintaa palveluiden tarjoamisen vapauden perusteella, ei noudata tässä valtiossa siihen sovellettavia säännöksiä, niiden on vaadittava kyseistä jälleenvakuutusyritystä lopettamaan säännösten vastainen toiminta. Viranomaisten on samanaikaisesti ilmoitettava havainnoistaan kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

Jos jälleenvakuutusyritys edelleenkin rikkoo vastaanottavassa jäsenvaltiossa siihen sovellettavia säännöksiä huolimatta kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toteuttamista toimenpiteistä tai siksi, että toimenpiteet osoittautuvat riittämättömiksi, vastaanottava jäsenvaltio voi ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille toteuttaa aiheelliset toimenpiteet estääkseen säännösten vastaisen toiminnan jatkumisen tai rangaistakseen siitä ja, jos se on ehdottoman tarpeellista, estää kyseistä jälleenvakuutusyritystä tekemästä uusia jälleenvakuutussopimuksia sen alueella. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tällaisten toimenpiteiden edellyttämät oikeudelliset asiakirjat voidaan niiden alueella antaa tiedoksi jälleenvakuutusyrityksille.

2. Toimenpide, joka on toteutettu 1 kohdan mukaisesti ja joka sisältää seuraamuksia tai rajoituksia jälleenvakuutusliikkeen harjoittamiselle, on perusteltava asianmukaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle jälleenvakuutusyritykselle.

48 artikla

Jälleenvakuutusyrityksen purkaminen

Jos jälleenvakuutusyritys puretaan, sivukonttorin välityksellä tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella tehdyistä sopimuksista johtuvat velvoitteet on täytettävä samalla tavalla kuin tämän yrityksen muista vakuutussopimuksista johtuvat sitoumukset.

VI OSASTO

JÄLLEENVAKUUTUSYRITYKSET, JOIDEN KOTIPAIKKA ON YHTEISÖN ULKOPUOLELLA JA JOTKA HARJOITTAVAT JÄLLEENVAKUUTUSTOIMINTAA YHTEISÖSSÄ

49 artikla

Jälleenvakuutusliikkeen toimintaa koskevat periaatteet ja edellytykset

Jäsenvaltiot eivät saa soveltaa jälleenvakuutusyrityksiin, joiden kotipaikka sijaitsee yhteisön ulkopuolella ja jotka ovat aloittamassa tai harjoittavat jälleenvakuutustoimintaa niiden alueella, säännöksiä, joiden

▼B

mukaisesti kyseisiin yrityksiin sovelletaan suotuisampaa kohtelua kuin jälleenvakuutusyrityksiin, joiden kotipaikka sijaitsee kyseisessä jäsenvaltiossa.

50 artikla

Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset

1. Komissio voi ehdottaa neuvostolle sellaisten sopimusten neuvottelemista yhden tai useamman kolmannen maan kanssa, jotka koskevat seuraaviin yrityksiin kohdistuvan valvonnan harjoittamisen keinoja:

a) jälleenvakuutusyritykset, joiden kotipaikka sijaitsee kolmannessa maassa ja jotka harjoittavat jälleenvakuutustoimintaa yhteisössä;

b) jälleenvakuutusyritykset, joiden kotipaikka sijaitsee yhteisössä ja jotka harjoittavat jälleenvakuutustoimintaa kolmannen maan alueella.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla sopimuksilla on pyrittävä erityisesti varmistamaan kunkin sopimuspuolen alueella sijaitseville jälleenvakuutusyrityksille yhtäläisen vakavaraisuussääntelyn perusteella tehokas markkinoillepääsy, ja niissä on määrättävä jälleenvakuutusta koskevien valvontasääntöjen ja -käytäntöjen vastavuoroisesta tunnustamisesta. Lisäksi niillä on pyrittävä varmistamaan, että

a) jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset saavat sellaisten jälleenvakuutusyritysten valvonnan kannalta välttämättömät tiedot, joiden kotipaikka sijaitsee yhteisössä ja jotka harjoittavat toimintaa kyseisten kolmansien maiden alueella;

b) kolmansien maiden toimivaltaiset viranomaiset saavat sellaisten jälleenvakuutusyritysten valvonnan kannalta välttämättömät tiedot, joiden kotipaikka sijaitsee niiden alueella ja jotka harjoittavat toimintaa yhteisössä.

3. Rajoittamatta perustamissopimuksen 300 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamista komissio tarkastelee Euroopan vakuutus- ja työeläkekomitean avustuksella tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen neuvottelujen tulosta ja siitä johtuvaa tilannetta.

VII OSASTO

KOLMANNEN VALTION LAINSÄÄDÄNNÖN SOVELTAMISALAAN KUULUVAN EMOYRITYKSEN TYTÄRYRITYKSIIN TAIKKA TÄLLAISEN EMOYRITYKSEN SUORITTAMIIN OMISTUSYHTEYKSIEN HANKINTOIHIN SOVELLETTAVAT SÄÄNNÖT

51 artikla

Jäsenvaltioiden komissiolle toimittamat tiedot

Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava komissiolle ja muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille:

a) yhden tai useamman sellaisen emoyrityksen suoraan tai välillisesti omistamalle tytäryritykselle myönnetystä toimiluvasta, johon sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä;

▼B

b) jos tällainen emoyritys hankkii yhteisön jälleenvakuutusyrityksestä omistusyhteyden, joka muuttaisi viimeksi mainitun sen tytäryritykseksi.

Jos a alakohdassa tarkoitettu toimilupa myönnetään kolmannen maan lainsäädännön soveltamisalaan kuuluvan yhden tai useamman emoyrityksen suoraan tai välillisesti omistamalle tytäryritykselle, yritysryhmän rakenne on määritettävä ilmoituksessa, jonka toimivaltaiset viranomaiset tekevät komissiolle.

52 artikla

Yhteisön jälleenvakuutusyritysten kohtelu kolmansissa maissa

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista yleisistä vaikeuksista, jotka niiden jälleenvakuutusyritykset kohtaavat niiden sijoittautuessa kolmanteen maahan tai harjoittaessa taikka jatkaessaan siellä toimintaansa.

2. Komissio laatii määräajoin kertomuksen, jossa tarkastellaan 3 kohdan mukaisesti yhteisön jälleenvakuutusyritysten kolmansissa maissa saamaa kohtelua; kertomuksessa tarkastellaan yhteisön jälleenvakuutusyrityksen sijoittautumista kolmansiin maihin, omistusyhteyksien hankkimista kolmansien maiden jälleenvakuutusyrityksistä, kolmansiin maihin sijoittautuneiden yritysten harjoittamaa jälleenvakuutustoimintaa sekä rajatylittävää jälleenvakuutustoiminnan harjoittamista yhteisöstä kolmansiin maihin. Komissio toimittaa kertomukset ja tarvittaessa aiheelliset ehdotukset tai suositukset neuvostolle.

3. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jokin kolmas maa ei myönnä yhteisön jälleenvakuutusyritykselle tehokasta markkinoillepääsyä, komissio voi antaa neuvostolle suosituksia valtuuksista aiheellisten neuvottelujen käymiseksi yhteisön jälleenvakuutusyritysten markkinoillepääsyedellytysten parantamisesta.

4. Tämän artiklan mukaisten toimenpiteiden on oltava niiden velvoitteiden mukaisia, joita yhteisöllä on kansainvälisten sopimusten nojalla, erityisesti Maailman kauppajärjestössä.

VIII OSASTO

MUUT SÄÄNNÖKSET

53 artikla

Oikeus hakea muutosta tuomioistuimessa

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin täytäntöönpanoa varten annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamiseksi tehtyihin jälleenvakuutusyritystä koskeviin päätöksiin voidaan hakea muutosta tuomioistuimessa.

54 artikla

Jäsenvaltioiden ja komission yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on tehtävä yhteistyötä keskenään yhteisössä harjoitettavan jälleenvakuutusvalvonnan ja tämän direktiivin soveltamisen helpottamiseksi.

▼B

2. Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on toimittava tiiviissä yhteistyössä helpottaakseen jälleenvakuutuksen valvontaa yhteisössä ja tutkiakseen kaikkia tämän direktiivin soveltamisessa mahdollisesti ilmeneviä vaikeuksia.

55 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa Euroopan vakuutus- ja työeläkekomitea.

▼M2

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklan 1–4 kohtaa sekä 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

_____

▼B

56 artikla

Täytäntöönpanotoimenpiteet

▼M2

Seuraavat täytäntöönpanotoimenpiteet, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän direktiivin muita kuin keskeisiä osia, myös täydentämällä sitä, hyväksytään 55 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen:

▼B

a) liitteessä I säädettyjen yhtiömuotojen luettelon laajentaminen;

b) 36 artiklassa lueteltujen solvenssimarginaalin muodostavien erien täsmentäminen uusien rahoitusvälineiden luomisen huomioon ottamiseksi;

c) 37 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädetyn vaaditun solvenssimarginaalin laskennassa käytettyjen vakuutusmaksujen tai korvausvastuun määrien korottaminen muissa kuin direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevassa A kohdassa luetelluissa vakuutusluokissa 11, 12 ja 13 enintään 50 prosenttia erityisten jälleenvakuutustoimintojen tai sopimustyyppien osalta kyseisten toimintojen tai sopimusten erityispiirteiden huomioon ottamiseksi;

d) 40 artiklan 2 kohdassa säädetyn takuurahaston vähimmäismäärän muuttaminen talous- ja rahoituskehityksen huomioon ottamiseksi;

e) 2 artiklan määritelmien selventäminen sen varmistamiseksi, että tätä direktiiviä sovelletaan yhteisössä yhdenmukaisesti;

▼M1

f) 19 a artiklan 1 kohdassa säädettyjen perusteiden mukautukset tulevan kehityksen huomioon ottamiseksi ja tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi.

▼B

IX OSASTO

VOIMASSA OLEVIEN DIREKTIIVIEN MUUTTAMINEN

57 artikla

Direktiivin 73/239/ETY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 73/239/ETY seuraavasti:

1) Korvataan 12 a artiklan 1 ja 2 kohta seuraavasti:

”1. Asianomaisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään vahinkovakuutusyritykselle,

a) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tytäryritys; tai

b) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryritys; tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneessa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä.

2. Luottolaitosten tai sijoituspalveluyritysten valvonnasta vastaavia toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään vahinkovakuutusyritykselle,

a) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen tytäryritys; tai

b) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen emoyrityksen tytäryritys; tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin yhteisössä toimiluvan saaneessa luottolaitoksessa tai sijoituspalveluyrityksessä.”

2) Lisätään 13 artiklan 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Vakuutusyrityksen kotijsenvaltio ei saa kieltyty hyvksymst jlleenvakuutusyrityksen tai vakuutusyrityksen vakavaraisuuteen liittyvin perustein jlleenvakuutussopimusta, jonka vakuutusyritys on tehnyt jlleenvakuutuksesta 16 päivänä marraskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY (*) nojalla toimiluvan saaneen jlleenvakuutusyrityksen taikka tmn direktiivin tai henkivakuutuksesta 5 päivänä marraskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/83/EY (**) nojalla toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen kanssa.

(*) EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1.
(**) EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivill 2005/1/EY (EUVL L 79, 24.3.2005, s. 9).”

3) Korvataan 15 artiklan 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”2. Kotijäsenvaltion on vaadittava kaikkia vakuutusyrityksiä kattamaan tämän direktiivin 15 a artiklassa tarkoitettu vakuutustekninen

▼B

vastuuvelka ja tasoitusvastuu yhtä suurilla ja toisiaan vastaavilla varoilla direktiivin 88/357/ETY 6 artiklan mukaisesti. Yhteisössä oleviin riskitilanteisiin liittyvien varojen on sijaittava yhteisössä. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia vakuutusyrityksiä sijoittamaan varojaan tiettyyn jäsenvaltioon. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin sallia lievemmät varojen sijaintia koskevat säännöt.

3. Jäsenvaltiot eivät saa käyttää eivätkä ottaa käyttöön vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamiseksi bruttovarausjärjestelmää, joka edellyttää varojen sitomista jälleenvakuuttajan vakuutusmaksuvastuun ja korvausvastuun kattamiseksi, jos jälleenvakuuttaja on direktiivin 2005/68/EY nojalla toimiluvan saanut jälleenvakuutusyritys taikka tämän direktiivin tai direktiivin 2002/83/EY nojalla toimiluvan saanut vakuutusyritys.

Jos kotijäsenvaltio sallii vakuutusteknisen vastuuvelan kattamisen saatavilla jälleenvakuuttajalta, joka ei ole direktiivin 2005/68/EY nojalla toimiluvan saanut jälleenvakuutusyritys eikä tämän direktiivin eikä direktiivin 2002/83/EY nojalla toimiluvan saanut vakuutusyritys, sen on määritettävä tällaisten saatavien hyväksymisen edellytykset.”

4) Muutetaan 16 artiklan 2 kohta seuraavasti:

a) korvataan ensimmäisen alakohdan b alakohta seuraavasti:

”b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä aiheutuvia velvoitteita ja joita ei ole luokiteltu tasoitusvastuuksi;”

b) korvataan neljännen alakohdan johdantolause ja a alakohta seuraavasti:

”Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään myös seuraavat erät:

a) vakuutusyrityksen omistusyhteydet

— tämän direktiivin 6 artiklassa, 2002/83/EY 4 artiklassa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/78/EY 1 artiklan b kohdassa tarkoitetuissa vakuutusyrityksissä,

— direktiivin 2005/68/EY 3 artiklassa tarkoitetuissa jälleenvakuutusyrityksissä tai direktiivin 98/78/EY 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa yhteisöön kuulumattomien maiden jälleenvakuutusyrityksissä,

— direktiivin 98/78/EY 1 artiklan i kohdan mukaisissa vakuutushallintayhtiöissä,

— Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY 1 artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitetuissa luottolaitoksissa ja rahoituslaitoksissa,

— neuvoston direktiivin 93/22/ETY 1 artiklan 2 kohdassa ja neuvoston direktiivin 93/6/ETY 2 artiklan 4 ja 7 kohdassa tarkoitetuissa sijoituspalveluyrityksissä ja luottolaitoksissa.”

▼B

5) Muutetaan 16 a artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohdan seitsemäs alakohta seuraavasti:

”Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan jakamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden korvauskulujen määrä, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvauskulujen bruttomäärällä; tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia. Jos vakuutusyritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, direktiivin 2005/68/EY 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä saatavat korvaukset voidaan myös vähentää jälleenvakuutuksena.”

b) korvataan 4 kohdan seitsemäs alakohta seuraavasti:

”Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan jakamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden korvauskulujen määrä, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvauskulujen bruttomäärällä; tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia. Jos vakuutusyritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, direktiivin 2005/68/EY 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä saatavat korvaukset voidaan myös vähentää jälleenvakuutuksena.”

6) Lisätään artikla seuraavasti:

”17 b artikla

1. Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että ne vakuutusyritykset, joiden kotipaikka sijaitsee sen alueella ja jotka harjoittavat jälleenvakuutustoimintaa, perustavat direktiivin 2005/68/EY 40 artiklassa tarkoitetun vähimmäistakuurahaston, joka kattaa sen koko liiketoiminnan, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) jälleenvakuutusmaksujen osuus vakuutusmaksujen kokonaismäärästä on yli 10 prosenttia;

b) jälleenvakuutusmaksujen määrä on yli 50 000 000 euroa;

c) tulevista jälleenvakuutuksista johtuvien vastuuvelkojen osuus niiden vastuuvelkojen kokonaismäärästä on yli 10 prosenttia.

2. Kukin jäsenvaltio voi soveltaa direktiivin 2005/68/EY 34 artiklan säännöksiä 1 kohdassa tarkoitettujen vakuutusyritysten, joiden kotipaikka sijaitsee niiden alueella, harjoittamaan tulevaan jälleenvakuutustoimintaan, jos jokin mainitussa 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy.

▼B

Siinä tapauksessa asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava, että kaikki vakuutusyrityksen tulevista jälleenvakuutuksista johtuvien vastuuvelkojen kattamiseen tarkoitetut varat erotellaan ja että niitä hallinnoidaan ja ne järjestetään erillään vakuutusyrityksen ensivakuutustoiminnasta ilman siirtomahdollisuutta. Tässä tapauksessa, ja vain silloin kun kyseessä on tuleva jälleenvakuutustoiminta, vakuutusyrityksiin ei sovelleta direktiivin 92/49/ETY (*) 20, 21 ja 22 artiklaa eikä direktiivin 88/357/ETY liitettä I.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset tarkistavat, että toisessa alakohdassa tarkoitettu erottelu on suoritettu.

3. Jos komissio päättää Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY 56 artiklan c kohdan nojalla korottaa kyseisen direktiivin 37 artiklan 3 ja 4 artiklassa säädetyn vaaditun solvenssimarginaalin laskennassa käytettyjä määriä, kunkin jäsenvaltion on sovellettava tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vakuutusyritysten harjoittamaan tulevaan jälleenvakuutustoimintaan kyseisen direktiivin 35–39 artiklan säännöksiä.

(*) Neuvoston direktiivi 92/49/ETY, annettu 18 päivänä kesäkuuta 1992, muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) (EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.”

7) Korvataan 20 a artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 16 a artiklan mukaisesti määritettyä jälleenvakuutustoimintaan perustuvaa alennusta solvenssimarginaaliin, jos

a) jälleenvakuutussopimusten luonne tai laatu on muuttunut merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;

b) jälleenvakuutussopimuksiin liittyvää riskinsiirtoa ei tapahdu tai se on vähäistä.”

58 artikla

Direktiivin 92/49/ETY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 92/49/ETY seuraavasti:

1) Korvataan 15 artiklan 1 a kohta seuraavasti:

”1 a. Jos tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen omistusyhteyksien hankkija on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut vakuutusyritys, jälleenvakuutusyritys, luottolaitos tai sijoituspalveluyritys tai sellaisen yrityksen emoyritys tai luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jolla on määräysvalta sellaisessa yrityksessä, ja jos yrityksestä tulee mainitun yritysoston myötä ostajan tytäryritys tai se joutuu ostajan määräysvaltaan, yritysostoa on arvioitava direktiivin 73/239/ETY 12 a artiklassa tarkoitetussa ennakkokuulemisessa.”

▼C1

2) Korvataan 16 artiklan 4, 5 ja 5 a kohta seuraavasti:

▼B

”4. Toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja 1 tai 2 kohdan mukaisesti, voivat käyttää tietoja tehtäviensä hoitamisessa ainoastaan

— tarkastaakseen, onko vakuutusliikkeen aloittamista koskevat edellytykset täytetty, ja helpottaakseen tällaisen liiketoiminnan harjoittamisen valvontaa, erityisesti vakuutusteknisen vastuuvelan, solvenssimarginaalin, hallinto- ja kirjanpitomenetelmien ja sisäisen tarkastuksen menetelmien osalta,

— määrätäkseen seuraamuksia,

— haettaessa muutosta toimivaltaisten viranomaisten päätökseen hallinnollisessa muutoksenhaussa, tai

▼C1

— tuomioistuinmenettelyissä, jotka on aloitettu 56 artiklan mukaisesti tai tämän direktiivin tai muiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevien direktiivien erityissäännösten mukaisesti.

▼B

5. Mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään ei estä tietojen vaihtoa jäsenvaltiossa, kun samassa jäsenvaltiossa on kaksi tai useampi toimivaltainen viranomainen, tai jäsenvaltioiden kesken, kun tietoja vaihtavat toimivaltaiset viranomaiset ja

— luottolaitosten ja muiden rahoituslaitosten virallisesta valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset,

— vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyihin sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvat elimet, ja

— vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisestä tilintarkastuksesta vastaavat henkilöt,

valvontatehtävien hoitamiseksi tai näiden tehtävien hoitamiseksi välttämättömien tietojen luovuttamiseksi elimille, jotka hoitavat pakollista purkamismenettelyä tai takuurahastoja. Näiden viranomaisten, elinten ja henkilöiden saamia tietoja koskee 1 kohdassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus.

6. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyyn sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvien elinten valvonnasta, tai

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutusyritysten, jälleenvakuutusyritysten, luottolaitosten, sijoituspalveluyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta, tai

— vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten laillisuusvalvonnasta vastaavien riippumattomien vakuutusmatemaatikkojen sekä näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevien elinten kesken.

▼B

Ensimmäisen alakohdan mukaista mahdollisuutta käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun valvonnan tai laillisuusvalvonnan harjoittamiseen,

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus,

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan tiedot luovuttaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.”

3) Muutetaan 21 artiklan 1 kohta seuraavasti:

a) Korvataan johdantolause seuraavasti:

”1. Kotijäsenvaltio voi olla antamatta vakuutusyritykselle lupaa kattaa vakuutusteknistä vastuuvelkaansa ja tasoitusvastuutaan muilla kuin seuraaviin luokkiin kuuluvilla varoilla:”

b) Korvataan B alakohdan f alakohta seuraavasti:

”f) saatavat jälleenvakuutuksenantajalta, myös jälleenvakuutuksenantajien osuudet vakuutusteknisestä vastuuvelasta ja jälleenvakuutuksesta 16 päivänä marraskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY (*) 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä.

(*) EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1.”

c) Korvataan C alakohdan kolmas alakohta seuraavasti:

”Tiettyjen varojen tai tietyn varojen luokan sisällyttäminen ensimmäisessä alakohdassa vahvistettuun luetteloon ei tarkoita sitä, että kaikki nämä varat voidaan ilman eri toimenpiteitä hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi. Kotijäsenvaltion on annettava tarkemmat määräykset hyväksyttävien varojen käyttöä koskevista edellytyksistä.”

4) Korvataan 22 artiklan 1 kohdan johdantolause seuraavasti:

”1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritys saa sijoittaa vakuutusteknisistä vastuuvelkaa ja tasoitusvastuuta kattavista varoistaan enintään:”.

59 artikla

Direktiivin 98/78/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 98/78/EY seuraavasti:

1) Korvataan nimi seuraavasti:

”Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/78/EY, annettu 27 päivänä lokakuuta 1998, vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmään kuuluvien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten lisävalvonnasta”.

▼B

2) Muutetaan 1 artikla seuraavasti:

a) Korvataan c, i, j ja k alakohta seuraavasti:

”c) ’jälleenvakuutusyrityksellä’ yritystä, joka on saanut viranomaisen toimiluvan jälleenvakuutuksesta 16 päivänä marraskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY (*) 3 artiklan mukaisesti;

_____

(*) EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1.”

”i) ’vakuutushallintayhtiöllä’ emoyritystä, jonka pääasiallisena toimintana on hankkia ja pitää hallussaan osuuksia tytäryrityksistä, jotka ovat yksinomaan tai pääasiallisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä ja joista vähintään yksi on vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, ja joka ei ole finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta 16 päivänä joulukuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/87/EY (*) tarkoitettu rahoitusalan sekaholdingyhtiö;

j) ’sekavakuutushallintayhtiöllä’ muuta emoyritystä kuin vakuutusyritystä, kolmannen maan vakuutusyritystä, jälleenvakuutusyritystä, kolmannen maan jälleenvakuutusyritystä, vakuutushallintayhtiötä tai direktiivissä 2002/87/EY tarkoitettua rahoitusalan sekaholdingyhtiötä, jonka tytäryrityksistä vähintään yksi on vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys;

k) ’toimivaltaisilla viranomaisilla’ kansallisia viranomaisia, joilla on lain tai asetuksen nojalla toimivalta valvoa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä.

_____

(*) EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2005/1/EY (EUVL L 79, 24.3.2005, s. 9).’

b) Lisätään l alakohta seuraavasti:

”l) ’kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksellä’ yritystä, jolta edellytettäisiin direktiivin 2005/68/EY 3 artiklan nojalla myönnettyä toimilupaa, jos sen kotipaikka sijaitsisi yhteisössä.”

3) Korvataan 2, 3 ja 4 artikla seuraavasti:

”2 artikla

Lisävalvonnan soveltaminen vakuutusyrityksiin ja jälleenvakuutusyrityksiin

1. Direktiivin 73/239/ETY ja henkivakuutuksesta 5 päivänä marraskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/83/EY (*) sekä direktiivin 2005/68/EY vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten valvontaa koskevien säännösten lisäksi jäsenvaltioiden on säädettävä, että kaikkien sellaisten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten valvontaa, jotka ovat osakasyrityksinä vähintään yhdessä vakuutusyrityksessä tai jälleenvakuutusyrityksessä

▼B

taikka kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä, täydennetään tämän direktiivin 5, 6, 8 ja 9 artiklassa säädetyllä tavalla.

2. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, jonka emoyritys on vakuutushallintayhtiö taikka kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, kuuluu 5 artiklan 2 kohdassa sekä 6, 8 ja 10 artiklassa säädetyllä tavalla lisävalvonnan piiriin.

3. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, jonka emoyritys on sekavakuutushallintayhtiö, kuuluu 5 artiklan 2 kohdassa sekä 6 ja 8 artiklassa säädetyllä tavalla lisävalvonnan piiriin.

3 artikla

Lisävalvonnan soveltamisala

1. Edellä 2 artiklan mukaisen lisävalvonnan harjoittaminen ei millään tavoin edellytä, että toimivaltaiset viranomaiset olisivat velvollisia harjoittamaan yksittäisen kolmannen maan vakuutusyrityksen, kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksen, vakuutushallintayhtiön tai sekavakuutushallintayhtiön valvontaa.

2. Lisävalvonnan piiriin kuuluvat seuraavat 5, 6, 8, 9 ja 10 artiklassa tarkoitetut yritykset:

— vakuutusyrityksen tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyritykset,

— vakuutusyrityksen tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyritykset,

— vakuutusyrityksen tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyrityksen kytkösyritykset.

3. Jäsenvaltiot voivat päättää olla ottamatta 2 artiklassa tarkoitetun lisävalvonnan piiriin yrityksiä, joiden kotipaikka sijaitsee kolmannessa maassa, jos on olemassa oikeudellisia esteitä tarpeellisten tietojen siirtämiselle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta liitteessä I olevan 2.5 kohdan ja liitteessä II olevan 4 kohdan säännösten soveltamista.

Lisäksi lisävalvonnasta vastaavat toimivaltaiset viranomaiset voivat tapauskohtaisesti päättää olla ottamatta yritystä 2 artiklassa tarkoitetun lisävalvonnan piiriin seuraavissa tapauksissa:

— kun yrityksellä, joka olisi otettava lisävalvonnan piiriin, on vain vähäinen merkitys vakuutusyritysten tai jälleenvakuutusyritysten lisävalvonnan tavoitteiden kannalta,

— kun yrityksen taloudellisen tilanteen lisävalvonnan piiriin ottaminen ei ole vakuutusyritysten tai jälleenvakuutusyritysten lisävalvonnan tavoitteiden kannalta tarkoituksenmukaista tai se on harhaanjohtavaa.

4 artikla

Lisävalvonnan harjoittamiseen toimivaltaiset viranomaiset

1. Lisävalvontaa harjoittavat sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa vakuutusyritys tai jälleenvakuutusyritys on saanut

▼B

virallisen toimiluvan direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan, direktiivin 2002/83/EY 4 artiklan tai direktiivin 2005/68/EY 3 artiklan nojalla.

2. Kun kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden vakuutusyritysten tai jälleenvakuutusyritysten emoyritys on sama vakuutushallintayhtiö, kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys taikka sekavakuutushallintayhtiö, kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat pyrkiä yhteisymmärrykseen siitä, mikä niistä vastaa lisävalvonnasta.

3. Kun jäsenvaltiossa on useampi kuin yksi vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten toiminnan vakautta valvova toimivaltainen viranomainen, tämän jäsenvaltion on ryhdyttävä tarvittaviin toimenpiteisiin niiden välisen yhteistoiminnan järjestämiseksi.

(*) EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.”

4) Korvataan 5 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että lisävalvonnan alaisilla vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksillä on riittävät sisäisen valvonnan järjestelmät lisävalvonnan kannalta oleellisten tietojen tuottamiseksi.”

(5) Korvataan 6, 7 ja 8 artikla seuraavasti:

”6 artikla

Tiedonsaanti

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että niiden lisävalvonnasta vastaavat toimivaltaiset viranomaiset saavat kaikki tiedot, joilla on merkitystä lisävalvonnan alaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen valvonnassa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat kääntyä tarpeellisten tietojen saamiseksi suoraan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yritysten puoleen vain siinä tapauksessa, että tällaisia tietoja on pyydetty vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseltä eikä se ole niitä toimittanut.

2. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat itse tai tehtävään valtuuttamiensa henkilöiden välityksellä tarkastaa niiden alueella 1 kohdassa tarkoitetut tiedot paikan päällä seuraavissa yrityksissä:

— lisävalvonnan alaiset vakuutusyritykset,

— lisävalvonnan alaiset jälleenvakuutusyritykset,

— kyseisen vakuutusyrityksen tytäryritykset,

— kyseisen jälleenvakuutusyrityksen tytäryritykset,

— kyseisen vakuutusyrityksen emoyritykset,

— kyseisen jälleenvakuutusyrityksen emoyritykset,

▼B

— kyseisen vakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryritykset,

— kyseisen jälleenvakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryritykset.

3. Jos jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset haluavat tätä artiklaa soveltaessaan määrätyissä tapauksissa tarkastaa toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaa vakuutusyrityksen kytkösyritystä, jälleenvakuutusyrityksen kytkösyritystä, tytäryritystä, emoyritystä tai lisävalvonnan alaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryritystä koskevia tärkeitä tietoja, niiden on pyydettävä toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia toteuttamaan tarkastus. Pyynnön vastaanottaneiden viranomaisten on toimivaltansa rajoissa täytettävä pyyntö joko toteuttamalla tarkastus itse tai antamalla pyynnön esittäneiden viranomaisten taikka tilintarkastajan tai asiantuntijan toteuttaa tarkastus.

Pyynnön esittänyt toimivaltainen viranomainen voi halutessaan olla mukana tarkastuksessa, jos se ei toteuta tarkastusta itse.

7 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten välinen yhteistyö

1. Kun eri jäsenvaltioihin sijoittautuneet vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset ovat sidoksissa toisiinsa suoraan tai välillisesti tai niillä on yhteinen osakasyritys, kunkin jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava toisilleen pyynnöstä kaikki tarvittavat tiedot, jotka mahdollistavat tämän direktiivin mukaisen valvonnan toteuttamisen tai helpottavat sitä, sekä omasta aloitteestaan kaikki niiden mielestä toisille toimivaltaisille viranomaisille olennaiset tiedot.

2. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ja joko luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/12/EY (*) tarkoitettu luottolaitos tai sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla 10 päivänä toukokuuta 1993 annetussa neuvoston direktiivissä 93/22/ETY (**) tarkoitettu sijoituspalveluyritys tai ne molemmat ovat sidoksissa toisiinsa suoraan tai välillisesti tai niillä on yhteinen osakasyritys, toimivaltaisten viranomaisten sekä näiden muiden yritysten valvonnasta vastaavien viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä. Nämä viranomaiset vaihtavat keskenään toimivaltansa rajoissa kaikkia tietoja, jotka voivat helpottaa niiden tehtävän ja erityisesti tämän direktiivin mukaisen tehtävän hoitamista.

3. Tämän direktiivin nojalla saadut tiedot ja erityisesti toimivaltaisten viranomaisten välinen tietojen vaihto, josta säädetään tässä direktiivissä, kuuluvat muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/49/ETY (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) (***) 16 artiklassa ja direktiivin 2002/83/EY 16 artiklassa sekä direktiivin 2005/68/EY 24–30 artiklassa määritellyn salassapitovelvollisuuden piiriin.

▼B

8 artikla

Vakuutusyritysryhmän sisäiset liiketoimet

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat yleisesti liiketoimia

a) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ja

   i) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyrityksen,

   ii) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyrityksen, ja

   iii) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyrityksen kytkösyrityksen välillä;

b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ja sellaisen luonnollisen henkilön välillä, jolla on omistusyhteys

   i) kyseisessä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä taikka sen kytkösyrityksessä,

   ii) kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyrityksessä,

   iii) kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyrityksen kytkösyrityksessä.

Nämä liiketoimet koskevat erityisesti

— lainoja,

— takauksia ja taseen ulkopuolisia liiketoimia,

— solvenssimarginaaliin hyväksyttäviä eriä,

— sijoituksia,

— jälleen- ja edelleenvakuutustoimia,

— kustannusten jakamista koskevia sopimuksia.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksillä on riittävät riskienhallintamenettelyt ja sisäiset valvontamekanismit, luotettavat raportointi- ja laskentamenettelyt mukaan luettuina, 1 kohdassa säädettyjen liiketoimien määrittämiseksi, mittaamiseksi, seuraamiseksi ja valvomiseksi tarkoituksenmukaisella tavalla. Jäsenvaltioiden on vaadittava myös, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset ilmoittavat vähintään vuosittain toimivaltaisille viranomaisille merkittävistä liiketoimista. Toimivaltaisten viranomaisten on valvottava näitä menettelyjä ja menetelmiä.

Jos näiden tietojen perusteella ilmenee, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuus on tai saattaa olla vaarassa, toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä asianmukaiset toimenpiteet.

(*) EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivill 2005/1/EY.

(**) EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivill 2002/87/EY.

(***) EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivill 2005/1/EY.”

6) Korvataan 9 artiklan 3 kohta seuraavasti:

▼B

”3. Jos mukautettu vakavaraisuus on edellä 1 kohdassa tarkoitetun laskelman perusteella negatiivinen, toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava kyseisessä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä asianmukaiset toimenpiteet.”

7) Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Vakuutushallintayhtiöt, kolmannen maan vakuutusyritykset ja kolmannen maan jälleenvakuutusyritykset”.

b) Korvataan 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”2. Edellä 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa tapauksessa laskelmaan on sisällytettävä kaikki vakuutushallintayhtiön, kolmannen maan vakuutusyrityksen tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksen kytkösyritykset liitteessä II säädetyllä tavalla.

3. Jos toimivaltaiset viranomaiset päätyvät laskelman perusteella siihen, että vakuutushallintayhtiön, kolmannen maan vakuutusyrityksen tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksen tytäryrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuus on vaarantunut tai saattaa vaarantua, toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava tässä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä asianmukaiset toimenpiteet.”

8) Muutetaan 10 a artikla seuraavasti:

a) Korvataan 1 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) jälleenvakuutusyritysten osalta, joissa on osakasyrityksinä 2 artiklassa tarkoitettuja yrityksiä, joiden kotipaikka on kolmannessa maassa;

c) kolmannen maan vakuutusyritysten tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritysten osalta, joissa on osakasyrityksinä 2 artiklassa tarkoitettuja yrityksiä, joiden kotipaikka sijaitsee yhteisössä.”

b) Korvataan 2 kohta seuraavasti:

”2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla sopimuksilla on pyrittävä erityisesti varmistamaan, että

a) jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat saada sellaisten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten lisävalvonnan kannalta välttämättömät tiedot, joiden kotipaikka sijaitsee yhteisössä ja joilla on tytäryrityksiä ja omistusyhteyksiä yhteisön ulkopuolella sijaitsevissa yrityksissä; sekä

b) kolmansien maiden toimivaltaiset viranomaiset voivat saada sellaisten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten lisävalvonnan kannalta välttämättömät tiedot, joiden kotipaikka on niiden alueella ja joilla on tytäryrityksiä tai omistusyhteyksiä yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevissa yrityksissä.”

9) Korvataan direktiivin 98/78/EY liitteet I ja II tämän direktiivin liitteellä II.

▼B

60 artikla

Direktiivin 2002/83/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2002/83/EY seuraavasti:

1) Lisätään 1 artiklan 1 kohtaan alakohta seuraavasti:

”s) ’jälleenvakuutusyrityksellä’ jälleenvakuutuksesta 16 päivänä marraskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY (*) 2 artiklan c alakohdassa tarkoitettua jälleenvakuutusyritystä.”

(*) EUVL L 323, 9.12.2005, s. 1.

2) Lisätään artikla seuraavasti:

”9 a artikla

Muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten edeltäkäsin tapahtuva kuuleminen

1. Asianomaisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään henkivakuutusyritykselle,

a) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tytäryritys; tai

b) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryritys; tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneessa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä.

2. Luottolaitosten tai sijoituspalveluyritysten valvonnasta vastaavia toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään henkivakuutusyritykselle,

a) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen tytäryritys; tai

b) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen emoyrityksen tytäryritys; tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin yhteisössä toimiluvan saaneessa luottolaitoksessa tai sijoituspalveluyrityksessä.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten on kuultava toisiaan erityisesti arvioidessaan osakkeenomistajien sopivuutta ja saman yritysryhmän toisen yrityksen johtamiseen osallistuvien johtajien mainetta ja kokemusta. Viranomaisten on ilmoitettava toisilleen kaikki osakkeenomistajien sopivuutta sekä johtajien mainetta ja kokemusta koskevat tiedot, joilla on merkitystä muiden toimiluvan myöntämiseen osallistuvien toimivaltaisten viranomaisten sekä toimintaehtojen noudattamisen jatkuvan arvioinnin kannalta.”

▼B

3) Lisätään 10 artiklan 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Vakuutusyrityksen kotijäsenvaltio ei saa kieltäytyä hyväksymästä jälleenvakuutusyrityksen tai vakuutusyrityksen vakavaraisuuteen suoraan liittyvin perustein jälleenvakuutussopimusta, jonka vakuutusyritys on tehnyt direktiivin 2005/68/EY nojalla toimiluvan saaneen jälleenvakuutusyrityksen tai direktiivin 73/239/ETY tai tämän direktiivin nojalla toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen kanssa.”

4) Lisätään 15 artiklaan kohta seuraavasti:

”1 a. Jos tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen omistusyhteyksien hankkija on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut vakuutusyritys, jälleenvakuutusyritys, luottolaitos tai sijoituspalveluyritys tai sellaisen yrityksen emoyritys taikka luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jolla on määräysvalta sellaisessa yrityksessä, ja jos yrityksestä tulee mainitun hankinnan myötä ostajan tytäryritys tai se joutuu ostajan määräysvaltaan, yritysostoa on arvioitava 9 a artiklassa tarkoitetussa edeltäkäsin tapahtuvassa kuulemisessa.”

5) Muutetaan 16 artikla seuraavasti:

a) Korvataan 4, 5 ja 6 kohta seuraavasti:

”4. Toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja 1 tai 2 kohdan mukaisesti, voivat käyttää tietoja tehtäviensä hoitamisessa ainoastaan

— tarkastaakseen, onko vakuutusliikkeen aloittamista koskevat edellytykset täytetty ja helpottaakseen tällaisen liiketoiminnan harjoittamisen valvontaa, erityisesti vakuutusteknisen vastuuvelan, solvenssimarginaalin, hallinto- ja kirjanpitomenetelmien ja sisäisen tarkastuksen menetelmien osalta, tai

— määrätäkseen seuraamuksia, tai

— haettaessa muutosta toimivaltaisten viranomaisten päätökseen hallinnollisessa muutoksenhaussa, taikka

— tuomioistuinmenettelyissä, jotka on aloitettu 67 artiklan mukaisesti tai tämän direktiivin tai muiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevien direktiivien erityissäännösten mukaisesti.

5. Mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään ei estä tietojen vaihtoa jäsenvaltiossa, kun samassa jäsenvaltiossa on kaksi tai useampi toimivaltainen viranomainen, tai jäsenvaltioiden kesken, kun tietoja vaihtavat toimivaltaiset viranomaiset ja

— luottolaitosten ja muiden rahoituslaitosten virallisesta valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset,

— vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyihin sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvat elimet, ja

— vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisestä tilintarkastuksesta vastaavat henkilöt,

▼B

valvontatehtävien hoitamiseksi tai näiden tehtävien hoitamiseksi välttämättömien tietojen luovuttamiseksi elimille, jotka hoitavat pakollista purkamismenettelyä tai takuurahastoja. Näiden viranomaisten, elinten ja henkilöiden saamia tietoja koskee 1 kohdassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus.

6. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten selvitystila- ja konkurssimenettelyyn sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallistuvien elinten valvonnasta, tai

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutusyritysten, jälleenvakuutusyritysten, luottolaitosten, sijoituspalveluyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta, tai

— vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten laillisuusvalvonnasta vastaavien riippumattomien vakuutusmatemaatikkojen sekä näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevien elinten kesken.

Ensimmäisen alakohdan mukaista mahdollisuutta käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun valvonnan tai laillisuusvalvonnan harjoittamiseen,

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus,

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan tiedot luovuttaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.”

b) Korvataan 8 kohta seuraavasti:

”8. Mitä tämän artiklan 1–7 kohdassa säädetään, ei estä toimivaltaista viranomaista toimittamasta

— keskuspankeille ja muille elimille, jotka hoitavat vastaavaa tehtävää rahapoliittisina viranomaisina, ja

— tarvittaessa muille maksujärjestelmien valvonnasta vastuussa oleville viranomaisille,

niiden tehtävän hoitamiseksi tarkoitettuja tietoja eikä estä näitä viranomaisia tai elimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 4 kohdassa mainittuihin tarkoituksiin. Näin saatuja tietoja koskee tässä artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.”

▼B

6) Korvataan 20 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltiot eivät saa käyttää eivätkä ottaa käyttöön vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamiseksi bruttovarausjärjestelmää, joka edellyttää varojen sitomista jälleenvakuuttajan vakuutusmaksuvastuun ja korvausvastuun kattamiseksi, jos jälleenvakuuttaja on direktiivin 2005/68/EY nojalla toimiluvan saanut jälleenvakuutusyritys tai direktiivin 73/239/ETY tai tämän direktiivin nojalla toimiluvan saanut vakuutusyritys.

Jos kotijäsenvaltio sallii vakuutusteknisen vastuuvelan kattamisen saatavilla jälleenvakuuttajalta, joka ei ole direktiivin 2005/68/EY nojalla toimiluvan saanut jälleenvakuutusyritys eikä direktiivin 73/239/ETY tai tämän direktiivin nojalla toimiluvan saanut vakuutusyritys, sen on määritettävä tällaisten saatavien hyväksymisen edellytykset.”

7) Muutetaan 23 artikla seuraavasti:

a) Korvataan 1 kohdan B alakohdan f alakohta seuraavasti:

”f) saatavat jälleenvakuutuksenantajalta, myös jälleenvakuutuksenantajien osuudet vakuutusteknisestä vastuuvelasta ja direktiivin 2005/68/EY 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä;”

b) Korvataan 3 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”3. Tiettyjen varojen tai tietyn varojen luokan sisällyttäminen 1 kohdassa vahvistettuun luetteloon ei tarkoita sitä, että kaikki nämä varat voidaan ilman eri toimenpiteitä hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi. Kotijäsenvaltion on annettava tarkemmat määräykset hyväksyttävien varojen käyttöä koskevista edellytyksistä.”

8) Lisätään 27 artiklan 2 kohtaan alakohdat seuraavasti:

”Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista on vähennettävä myös seuraavat erät:

a) omistusyhteydet, jotka vakuutusyrityksellä on

— tämän direktiivin 4 artiklassa, direktiivin 73/239/ETY 6 artiklassa tai vakuutusyritysryhmään kuuluvien vakuutusyritysten lisävalvonnasta 27 päivänä lokakuuta 1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/78/EY (*) 1 artiklan b kohdassa tarkoitetuissa vakuutusyrityksissä,

— direktiivin 2005/68/EY 3 artiklassa tarkoitetuissa jälleenvakuutusyrityksissä tai direktiivin 98/78/EY 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa yhteisöön kuulumattomien maiden jälleenvakuutusyrityksissä,

— direktiivin 98/78/EY 1 artiklan i alakohdassa tarkoitetuissa vakuutushallintayhtiöissä,

— luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY (**) 1 artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitetuissa luottolaitoksissa ja rahoituslaitoksissa,

— sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla 10 päivänä toukokuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/22/ETY (***) 1 artiklan 2 kohdassa ja sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävyydestä 15 päivänä maaliskuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/6/ETY (****) 2 artiklan 4 ja 7 kohdassa tarkoitetuissa sijoituspalveluyrityksissä ja luottolaitoksissa;

▼B

b) seuraavat vakuutusyrityksen a alakohdassa määritellyissä laitoksissa, joissa sillä on omistusyhteys, omistamat erät:

— 3 kohdassa tarkoitetut rahoitusvälineet,

— direktiivin 73/239/ETY 16 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut rahoitusvälineet,

— direktiivin 2000/12/EY 35 artiklassa ja 36 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevat saamiset ja välineet.

Jos osuudet toisessa luottolaitoksessa, sijoituspalveluyrityksessä, rahoituslaitoksessa, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä taikka vakuutushallintayhtiössä omistetaan väliaikaisesti kyseisen yrityksen tai laitoksen uudelleenorganisoimiseksi ja pelastamiseksi toteutettavaa taloudellista auttamistoimenpidettä varten, toimivaltainen viranomainen voi poiketa kolmannen alakohdan a ja b alakohdan vähennyssäännöksistä.

Vaihtoehtona vakuutusyrityksen luottolaitoksissa, sijoituspalveluyrityksissä ja rahoituslaitoksissa omistamien kolmannen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen erien vähentämiselle jäsenvaltiot voivat sallia vakuutusyritystensä soveltavan tarpeellisin mukautuksin finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta 16 päivänä joulukuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/87/EY (*****) liitteessä I tarkoitettuja menetelmiä 1, 2 ja 3. Menetelmää 1 (tilinpäätösten konsolidointi) saa soveltaa vain, jos toimivaltainen viranomainen luottaa konsolidoinnin kohteeksi otettavien yksiköiden yhdennetyn hallinnoinnin ja sisäisten tarkastusten tasoon. Valittua menetelmää on sovellettava johdonmukaisesti eri aikoina.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että tässä direktiivissä säädetyn solvenssimarginaalin laskemiseksi ei direktiivin 98/78/EY tai direktiivin 2002/87/EY mukaisen lisävalvonnan kohteena olevien vakuutusyritysten tarvitse vähentää tämän artiklan kolmannen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja eriä, jotka ne omistavat luottolaitoksissa, sijoituspalveluyrityksissä, rahoituslaitoksissa, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksissä tai vakuutusholdingyhtiöissä, jotka kuuluvat lisävalvonnan piiriin. Tässä kohdassa tarkoitetun omistusyhteyksien vähentämisen osalta omistusyhteydellä tarkoitetaan direktiivin 98/78/EY 1 artiklan f kohdan mukaista omistusyhteyttä.

(*) EYVL L 330, 5.12.1998, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY (EUVL L 79, 24.3.2005, s. 9).

(**) EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

(***) EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2002/87/EY (EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1).

(****) EYVL L 141, 11.6.1993, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.

(*****) EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2005/1/EY.”

▼B

9) Muutetaan 28 artiklan 2 kohta seuraavasti:

a) Korvataan a alakohta seuraavasti:

”a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikkeeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena. Tämä suhde ei kuitenkaan koskaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia. Jos vakuutusyritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, direktiivin 2005/68/EY 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä saatavat korvaukset voidaan myös vähentää jälleenvakuutuksena.”

b) Korvataan b alakohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä henkivakuutusyrityksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan yrityksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena. Tämä suhde ei koskaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia. Jos vakuutusyritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, direktiivin 2005/68/EY 46 artiklassa tarkoitetuilta erillisyhtiöiltä saatavat korvaukset voidaan myös vähentää jälleenvakuutuksena.”

10) Lisätään artikla seuraavasti:

”28 a artikla

Jälleenvakuutustoimintaa harjoittavien vakuutusyritysten solvenssimarginaali

1. Kunkin jäsenvaltion on sovellettava vakuutusyritysten, joiden kotipaikka sijaitsee niiden alueella, harjoittamaan tulevaan jälleenvakuutustoimintaan direktiivin 2005/68/EY 35–39 artiklan säännöksiä, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) jälleenvakuutusmaksujen osuus vakuutusmaksujen kokonaismäärästä on yli 10 prosenttia;

b) jälleenvakuutusmaksujen määrä on yli 50 000 000 euroa;

c) tulevista jälleenvakuutuksista johtuvien vastuuvelkojen osuus niiden vastuuvelkojen kokonaismäärästä on yli 10 prosenttia.

▼B

2. Kukin jäsenvaltio voi soveltaa direktiivin 2005/68/EY 34 artiklan säännöksiä tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vakuutusyritysten, joiden kotipaikka sijaitsee niiden alueella, harjoittamaan tulevaan jälleenvakuutustoimintaan, jos jokin mainitussa 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy.

Siinä tapauksessa kyseisen jäsenvaltion on vaadittava, että kaikki vakuutusyrityksen tulevista jälleenvakuutuksista johtuvien vastuuvelkojen kattamiseen tarkoitetut varat erotellaan ja että niitä hallinnoidaan ja ne järjestetään erillään vakuutusyrityksen ensivakuutustoiminnasta ilman siirtomahdollisuutta. Tässä tapauksessa, ja vain silloin kun kyseessä on tuleva jälleenvakuutustoiminta, vakuutusyrityksiin ei sovelleta 22–26 artiklaa.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset tarkistavat. että toisessa alakohdassa tarkoitettu erottelu on suoritettu.”

▼C1

11) Korvataan 38 artiklan 4 kohta seuraavasti

▼B

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 28 artiklan mukaisesti määritettyä jälleenvakuutustoimintaan perustuvaa alennusta solvenssimarginaaliin, jos

a) jälleenvakuutussopimusten luonne tai laatu on muuttunut merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;

b) jälleenvakuutussopimuksiin liittyvää riskinsiirtoa ei tapahdu tai se on vähäistä.”

X OSASTO

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

61 artikla

Jo toimivien jälleenvakuutusyritysten saamat oikeudet

1. Tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien jälleenvakuutusyritysten, jotka ovat saaneet toimiluvan tai oikeuden harjoittaa jälleenvakuutustoimintaa ennen 10 päivää joulukuuta 2005 sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jossa niiden kotipaikka sijaitsee, on katsottava saaneen toimiluvan 3 artiklan mukaisesti.

Niiden on kuitenkin 10 päivästä joulukuuta 2007 alkaen noudatettava tämän direktiivin jälleenvakuutustoiminnan harjoittamista koskevia säännöksiä sekä 6 artiklan a, c ja d alakohdassa, 7, 8 ja 12 artiklassa sekä 32–41 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

2. Jäsenvaltiot voivat antaa 1 kohdassa tarkoitetuille jälleenvakuutusyrityksille, jotka eivät 10 päivänä joulukuuta 2005 noudata 6 artiklan a alakohtaa, 7 ja 8 artiklaa eivätkä 32–40 artiklaa, 10 päivään joulukuuta 2008 asti ulottuvan määräajan toimintansa mukauttamiseksi kyseisiin vaatimuksiin.

▼B

62 artikla

Toimintansa lopettavat jälleenvakuutusyritykset

1. Jälleenvakuutusyritykset, jotka ovat lopettaneet 10 päivään joulukuuta 2007 mennessä uusien jälleenvakuutussopimusten tekemisen ja hallinnoivat pelkästään voimassa olevaa vakuutuskantaansa lopettaakseen toimintansa, eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan.

2. Jäsenvaltioiden on laadittava luettelo kyseisistä jälleenvakuutusyrityksistä ja annettava se tiedoksi kaikille jäsenvaltioille.

63 artikla

57 artiklan 3 kohdan ja 60 artiklan 6 kohdan mukainen siirtymäaika

Jäsenvaltiot voivat lykätä tämän direktiivin 57 artiklan 3 kohdassa olevien direktiivin 73/239/ETY 15 artiklan 3 kohdan muuttamista koskevien säännösten ja tämän direktiivin 60 artiklan 6 kohdan säännösten soveltamista 10 päivään joulukuuta 2008 asti.

64 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan 10 päivänä joulukuuta 2007. Niiden on toimitettava viipymättä komissiolle antamansa toimenpiteet.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa toimenpiteissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tämän direktiivin soveltamiseksi antamansa tärkeimmät kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

65 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

66 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼B

LIITE I

Jälleenvakuutusyritysten yhtiömuoto:

— Belgian kuningaskunnassa: ”société anonyme/naamloze vennootschap”, ”société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, ”association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, ”société coopérative/coöperatieve vennootschap”,

— Tšekin tasavallassa: ”akciová společnost”,

— Tanskan kuningaskunnassa: ”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”,

— Saksan liittotasavallassa: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

— Viron tasavallassa: ”aktsiaselts”,

— Helleenien tasavallassa: ”ανώνυμη εταιρία”, ”αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”,

— Espanjan kuningaskunnassa: ”sociedad anónima”,

— Ranskan tasavallassa: ”société anonyme”, ”société d'assurance mutuelle”, ”institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, ”institution de prévoyance régie par le code rural” ja ”mutuelles régies par le code de la mutualité”,

▼M3

— Kroatian tasavallassa: ”dioničko društvo”,

▼B

— Irlannissa: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”,

— Italian tasavallassa: ”società per azioni”,

— Kyproksen tasavallassa: ”Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με μετοχές” ή ”Εταιρεία Περιορισμένης Ευθύνης με εγγύηση”,

— Latvian tasavallassa: ”akciju sabiedrība”, ”sabiedrība ar ierobežotu atbildību”,

— Liettuan tasavallassa: ”uždaroji akcinė bendrovė”,

— Luxemburgin suurherttuakunnassa: ”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d'assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Unkarin tasavallassa: ”biztosító szövetkezet”, ”harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe”,

— Maltan tasavallassa: ”limited liability company/kumpolnnijol ta' responsabbiltà limitata”,

— Alankomaiden kuningaskunnassa: ”naamloze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Itävallan tasavallassa: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”,

— Puolan tasavallassa: ”spółka akcyjna”, ”towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”,

— Portugalin tasavallassa: ”sociedade anónima”, ”mútua de seguros”,

— Slovenian tasavallassa: ”delniška družba”,

— Slovakian tasavallassa: ”akciová spoločnosť”,

▼B

— Suomen tasavallassa: ”keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, ”vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, ”vakuutusyhdistys/försäkringsförening”,

— Ruotsin kuningaskunnassa: ”försäkringsaktiebolag”, ”ömsesidigt försäkringsbolag”,

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”Societies registered under the Friendly Societies Acts”, ”the association of underwriters known as Lloyd's”.

▼B

LIITE II

Korvataan direktiivin 98/78/EY liitteet I ja II seuraavasti:

”LIITE I

VAKUUTUS- JA JÄLLEENVAKUUTUSYRITYSTEN MUKAUTETUN VAKAVARAISUUDEN LASKEMINEN

1. LASKENTAMENETELMÄN VALINTA JA YLEISET PERIAATTEET

A. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten mukautettu vakavaraisuus lasketaan käyttäen jotakin 3 kohdassa kuvatuista menetelmistä. Jäsenvaltio voi kuitenkin myös säätää, että toimivaltaiset viranomaiset antavat luvan käyttää tai määräävät käyttämään 3 kohdassa tarkoitettua muuta kuin jäsenvaltion valitsemaa menetelmää.

B. **Suhteellisuus**

Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautetun vakavaraisuuden laskemisessa on otettava huomion se suhteellinen osuus, joka asianomaisella osakasyrityksellä on kyseisissä kytkösyrityksissä.

«Suhteellisella osuudella» tarkoitetaan joko osakasyrityksen suoraan tai välillisesti omistaman merkityn pääoman osuutta, jos käytetään 3 kohdassa kuvattua menetelmää 1 tai 2, tai konsolidoidun tilinpäätöksen laatimisessa käytettäviä prosenttimääriä, jos käytetään 3 kohdassa kuvattua menetelmää 3.

Käytetystä menetelmästä riippumatta on kuitenkin otettava huomioon tytäryrityksen kokonaisvakavaraisuusvaje, jos kytkösyritys on tytäryritys, jonka vakavaraisuus on riittämätön.

Jos pääomasta osuuden omistavan emoyrityksen vastuu on toimivaltaisten viranomaisten mielestä rajattu ehdottomasti ja selkeästi kyseiseen pääomaosuuteen, kyseiset toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin suostua siihen, että tytäryrityksen vakavaraisuusvaje otetaan huomioon suhteellisesti.

Jos joidenkin vakuutusyritysryhmän yritysten välillä ei ole pääomasidoksia, toimivaltainen viranomainen määrittelee, mikä suhteellinen osuus on otettava huomioon.

C. **Solvenssimarginaaliin kuuluvien erien kaksinkertaisen käytön estäminen**

C.1. *Solvenssimarginaaliin kuuluvien erien yleinen käsittely*

Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautetun vakavaraisuuden laskemiseen käytettävästä menetelmästä riippumatta on estettävä laskelmassa huomioon otettujen eri vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten solvenssimarginaaliin kuuluvien erien kaksinkertainen käyttö.

Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettua vakavaraisuutta laskettaessa, ja jos tämän liitteen 3 kohdassa kuvatuissa menetelmissä ei kyseistä seikkaa ole vielä otettu huomioon, seuraavat erät on tätä varten jätettävä pois:

— kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaikki ne varat, jotka ovat jonkun sen kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien rahoitusta,

▼B

— kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaikki ne varat, jotka ovat kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien rahoitusta,

— kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaikki ne varat, jotka ovat kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen muun kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien rahoitusta.

C.2. *Tiettyjen erien käsittely*

Sen estämättä, mitä C.1. kohdassa säädetään,

— sen vakuutusyrityksen tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyrityksenä olevan henkivakuutusyrityksen tai henkijälleenvakuutusyrityksen voittovaraukset ja tulevat voitot, jonka mukautetun vakavaraisuuden laskemisesta on kyse, ja

— sen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen merkitty mutta maksamatta oleva pääoma, jonka mukautetun vakavaraisuuden laskemisesta on kyse,

voidaan ottaa mukaan laskelmaan vain, jos ne ovat hyväksyttävissä kyseisen kytkösyrityksen solvenssimarginaaliin. Merkitty mutta maksamatta oleva pääoma, joka mahdollisesti rasittaa osakasyritystä, on kuitenkin jätettävä kokonaisuudessaan laskelman ulkopuolelle.

Osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen merkitty mutta maksamatta oleva pääoma, joka mahdollisesti rasittaa kytkösyrityksenä olevaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä, on myös jätettävä laskelman ulkopuolelle.

Kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen merkitty mutta maksamatta oleva pääoma, joka mahdollisesti rasittaa saman osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toista kytkösyrityksenä olevaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä, on jätettävä laskelman ulkopuolelle.

C.3. *Siirtokelpoisuus*

Jos toimivaltaiset viranomaiset katsovat, että joitakin muita kuin C.2 kohdassa tarkoitettuja kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevia eriä ei tosiasiassa voida käyttää sen osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaalivaatimuksen täyttämiseen, jonka mukautettua vakavaraisuutta lasketaan, kyseiset erät voidaan ottaa mukaan laskelmaan vain siltä osin kuin ne ovat hyväksyttävissä kytkösyrityksen solvenssimarginaalivaatimuksen täyttämiseen.

C.4. C.2 ja C.3 kohdassa tarkoitettujen erien yhteismäärä ei saa ylittää kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaalivaatimusta.

D. **Vakuutusyritysryhmän sisäisen pääoman huomiotta jättäminen**

Mukautettua vakavaraisuutta laskettaessa ei saa ottaa huomioon solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevia eriä, jotka ovat peräisin keskinäisestä rahoituksesta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ja

— kytkösyrityksen,

— osakasyrityksen,

▼B

— jonkin sen osakasyrityksen toisen kytkösyrityksen välillä.

Sen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevia eriä, jonka mukautetun vakavaraisuuden laskennasta on kyse, ei myöskään saa ottaa huomioon, jos kyseiset erät ovat peräisin keskinäisestä rahoituksesta kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toisen kytkösyrityksen kanssa.

Rahoitus on keskinäistä erityisesti silloin, kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai jokin sen kytkösyritys joko omistaa osakkeita toisessa sellaisessa yrityksessä, joka suoraan tai epäsuorasti omistaa ensin mainitun yrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevia eriä tai myöntää lainoja tällaiselle yritykselle.

E. Toimivaltaisten viranomaisten on valvottava, että mukautettu vakavaraisuus lasketaan yhtä usein kuin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten solvenssimarginaali direktiivien 73/239/ETY, 91/674/ETY, 2002/83/EY ja 2005/68/EY mukaisesti. Varat ja velat arvioidaan direktiivien 72/239/ETY, 91/674/ETY, 2002/83/EY ja 2005/68/EY asianomaisten säännösten mukaisesti.

2. LASKENTAMENETELMIEN SOVELTAMINEN

2.1 **Kytkösyrityksenä olevat vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset**

Mukautettu vakavaraisuus lasketaan tässä liitteessä esitettyjen yleisten periaatteiden ja menetelmien mukaisesti.

Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä on useampi kuin yksi kytkösyrityksenä oleva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, mukautettu vakavaraisuus lasketaan laskentamenetelmästä riippumatta niin, että kukin näistä kytkösyrityksenä olevista vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksistä otetaan laskelmaan mukaan.

Kun omistusyhteydet ovat peräkkäisiä (esimerkiksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on toisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyritys, ja tämä yritys on kolmannen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakasyritys), mukautettu vakavaraisuus lasketaan kunkin osakkaana olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osalta, jolla on kytkösyrityksenä vähintään yksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys.

Jäsenvaltiot voivat luopua vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautetun vakavaraisuuden laskemisesta, kun

— vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on toisen, samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyritys, ja kun kyseinen kytkösyritys on otettu huomioon osakkaana olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettua vakavaraisuutta laskettaessa, tai

— vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on sellaisen vakuutushallintayhtiön kytkösyritys, jonka kotipaikka on samassa jäsenvaltiossa kuin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, ja kun kyseinen vakuutushallintayhtiö ja kytkösyrityksenä oleva vakuutusyritys otetaan huomioon laskelmassa.

▼B

Jäsenvaltiot voivat myös luopua vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautetun vakavaraisuuden laskemisesta, kun on kyse sellaisen toisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taikka vakuutushallintayhtiön kytkösyrityksenä olevasta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, ja kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ovat sopineet lisävalvonnan antamisesta tämän toisen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen tehtäväksi.

Kummassakin tapauksessa erivapaus voidaan myöntää vain, jos laskelmassa mukana olevien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevat erät on jaettu asianmukaisesti edellä mainittujen yritysten kesken toimivaltaista viranomaista tyydyttävällä tavalla.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että jos kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa kuin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, jonka osalta mukautettu vakavaraisuuslaskelma tehdään, laskelmassa otetaan kytkösyrityksen osalta huomioon vakavaraisuus sellaisena kuin kyseisen toisen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat sen arvioineet.

2.2 **Välittävät vakuutushallintayhtiöt**

Laskettaessa sellaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettua vakavaraisuutta, jolla on omistusyhteys kytkösyrityksenä olevassa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä taikka kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä vakuutushallintayhtiön kautta, välittävän vakuutushallintayhtiön tila otetaan huomioon. Tässä liitteessä säädettyjen yleisten periaatteiden ja menetelmien mukaisesti tehtävää laskelmaa varten kyseistä vakuutushallintayhtiötä käsitellään vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksenä, jonka vakavaraisuusvaatimus on nolla ja jota koskevat direktiivin 73/239/ETY 16 artiklan, direktiivin 2002/83/EY 27 artiklan tai direktiivin 2005/68/EY 36 artiklan säännökset solvenssimarginaaliin sisällytettävien erien osalta.

2.3 **Sidosyrityksinä olevat kolmannen maan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset**

Laskettaessa kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkaana olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettua vakavaraisuutta viimeksi mainittua yritystä käsitellään pelkästään tämän laskelman tekemiseksi vastaavasti kuin kytkösyrityksenä olevaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä ja siihen sovelletaan tässä liitteessä esitettyjä yleisiä periaatteita ja menetelmiä.

Jos kolmas maa, jossa kyseisen yrityksen kotipaikka on, edellyttää tältä kuitenkin toimilupaa ja asettaa sen toiminnalle vähintään direktiiveissä 73/239/ETY, 2002/83/EY tai 2005/68/EY säädettyä vastaavan vakavaraisuusvaatimuksen, ottaen huomioon vaatimuksen kattamiseen tarvittavat erät, jäsenvaltiot voivat säätää, että laskelmassa otetaan kyseisen yrityksen osalta huomioon vakavaraisuusvaatimus sekä tämän vaatimuksen täyttämiseksi hyväksyttävissä olevat erät sellaisina kuin kyseinen kolmas maa ne on säätänyt.

2.4 **Sidoksissa oleva luottolaitokset, sijoituspalveluyritykset ja rahoituslaitokset**

Laskettaessa luottolaitoksen, sijoituspalveluyrityksen tai rahoituslaitoksen osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettua vakavaraisuutta sovelletaan tällaisten omistusyhteyksien vähentämisestä direktiivin 73/239/ETY 16 artiklassa, direktiivin 2002/83/EY 27 artiklassa ja direktiivin 2005/68/EY 36 artiklassa

▼B

vahvistettuja sääntöjä soveltuvin osin samoin kuin säännöksiä, jotka koskevat jäsenvaltioiden mahdollisuutta tietyin edellytyksin sallia vaihtoehtoisia menetelmiä ja kyseisten omistusyhteyksien vähentämättä jättäminen.

2.5 **Tarvittavien tietojen puuttuminen**

Jos toimivaltaisilla viranomaisilla ei ole jostakin syystä käytettävissään vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautetun vakavaraisuuden laskemiseen tarvittavia sellaista kytkösyritystä koskevia tietoja, jonka kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa, kyseisen yrityksen kirjanpitoarvo osakasyrityksenä olevassa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä vähennetään mukautettuun solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevista eristä. Tässä tapauksessa kyseiseen omistusyhteyteen liittyviä toteutumattomia voittoja ei hyväksytä mukautettuun solvenssimarginaaliin hyväksyttäväksi eräksi.

3. LASKENTAMENETELMÄT

Menetelmä 1: **Vähentämis- ja yhdistämismenetelmä**

Osakkaana olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettu vakavaraisuus on erotus

i) seuraavien summien välillä:

a) osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevat erät; ja

b) osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen suhteellinen osuus kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevista eristä;

sekä

ii) seuraavien summien välillä:

a) kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kirjanpitoarvo osakasyrityksenä olevassa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä; ja

b) osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuusvaatimus; ja

c) kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuusvaatimuksen suhteellinen osuus.

Jos omistusyhteys kytkösyrityksenä olevaan vakuutusyritykseen on kokonaan tai osaksi välillinen, on ii alakohdan a alakohtaan sisällytettävä tällaisen välillisen omistuksen arvo ottaen huomioon asiaankuuluvat peräkkäiset omistusyhteydet; ja i alakohdan b alakohtaan ja ii alakohdan c alakohtaan kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien vastaavat suhteelliset osuudet.

Menetelmä 2: **Vaatimuksen vähentämismenetelmä**

Osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettu vakavaraisuus on seuraavien summien erotus:

i) osakkaana olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevat erät;

sekä

ii) seuraavien summien välillä:

a) osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuusvaatimus; ja

▼B

b) kytkösyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuusvaatimuksen suhteellinen osuus.

Solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien arvioimiseksi tässä direktiivissä tarkoitetut omistusyhteydet arvostetaan pääomaosuusmenetelmää käyttäen noudattaen valinnan mahdollisuutta, josta säädetään direktiivin 78/660/ETY 59 artiklan 2 kohdan b alakohdassa.

Menetelmä 3: **Kirjanpidon konsolidointiin perustuva menetelmä**

Osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettu vakavaraisuus lasketaan konsolidoidusta tilinpäätöksestä. Osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen mukautettu vakavaraisuus on konsolidoiduista tiedoista laskettujen solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien, sekä

a) joko osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuusvaatimuksen ja kytkösyrityksenä olevien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten vakavaraisuusvaatimusten konsolidoidun tilinpäätöksen laatimisessa käytettyjä prosenttiosuuksia vastaavien suhteellisten osuuksien summan;

b) tai konsolidoiduista tiedoista lasketun vakavaraisuusvaatimuksen välinen erotus.

Direktiivien 73/239/ETY, 91/674/ETY, 2002/83/EY ja 2005/68/EY säännöksiä sovelletaan solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien ja vakavaraisuusvaatimuksen laskemiseen konsolidoiduista tiedoista.

▼B

LIITE II

SELLAISTEN VAKUUTUS- JA JÄLLEENVAKUUTUSYRITYSTEN LISÄVALVONTA, JOTKA OVAT VAKUUTUSHALLINTAYHTIÖN, KOLMANNEN MAAN VAKUUTUSYRITYKSEN TAI KOLMANNEN MAAN JÄLLEENVAKUUTUSYRITYKSEN TYTÄRYRITYKSIÄ

1. Toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että tässä liitteessä kuvattua menetelmää sovelletaan yhdenmukaisesti 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin eri jäsenvaltioihin sijoittautuneisiin useampiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin, jotka ovat vakuutushallintayhtiöiden, kolmannen maan vakuutusyrityksen tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksen tytäryrityksiä.

   Toimivaltaiset viranomaiset harjoittavat lisävalvontaa yhtä usein kuin vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten solvenssimarginaali lasketaan direktiivien 73/239/ETY, 91/674/EEC ja 2002/83/EY ja 2005/68/EY mukaan.

2. Jäsenvaltiot voivat luopua tässä liitteessä tarkoitetusta laskelmasta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osalta:

   — jos kyseinen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on jonkun toisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kytkösyritys ja jos se otetaan huomioon tämän toisen yrityksen tässä liitteessä tarkoitetussa laskelmassa,

   — jos kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ja yhden tai useamman muun samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyritys on sama vakuutushallintayhtiö, kolmannen maan vakuutusyritys tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritys ja jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys otetaan huomioon tässä liitteessä tarkoitetussa laskelmassa, joka on tehty yhdelle näistä muista yrityksistä,

   — jos kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ja yhden tai useamman muun toisissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyritys on sama vakuutushallintayhtiö, kolmannen maan vakuutusyritys tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritys ja jos 4 artiklan 2 kohdan mukaisesti on tehty sopimus siitä, että toisen jäsenvaltion valvontaviranomainen suorittaa tässä liitteessä tarkoitetun lisävalvonnan.

   Kun omistusyhteydet ovat peräkkäisiä (esimerkiksi vakuutushallintayhtiö tai kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on itse toisen vakuutushallintayhtiön tai kolmannen maan vakuutusyrityksen omistama), jäsenvaltiot voivat tyytyä soveltamaan tässä liitteessä tarkoitettuja laskelmia vasta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen perimmäisen emoyrityksen tasolla, joka on vakuutushallintayhtiö, kolmannen maan vakuutusyritys tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritys.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että liitteessä I kuvattujen laskelmien mukaiset laskelmat suoritetaan vakuutushallintayhtiön, kolmannen maan vakuutusyrityksen tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksen tasolla.

   Liitteessä I kuvattuja yleisiä periaatteita ja menetelmiä sovelletaan yhteneväisesti vakuutushallintayhtiön, kolmannen maan vakuutusyrityksen tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrityksen tasolla.

▼B

Emoyritystä käsitellään pelkästään tämän laskelman tekemiseksi ikään kuin se olisi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, jonka

— vakavaraisuusvaatimus on nolla, jos se on vakuutushallintayhtiö,

— vakavaraisuusvaatimus on määritelty liitteessä I olevan 2.3 kohdan periaatteiden mukaisesti, jos se on kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys,

ja jota koskevat direktiivin 73/239/ETY 16 artiklan, direktiivin 2002/83/EY 27 artiklan ja direktiivin 2005/68/EY 36 artiklan säännökset solvenssimarginaaliin hyväksyttävissä olevien erien osalta.

4. **Tarvittavien tietojen puuttuminen**

Jos toimivaltaisilla viranomaisilla ei jostain syystä ole käytettävissään tässä liitteessä tarkoitettuihin laskelmiin tarvittavia, sellaista kytkösyritystä koskevia tietoja, jonka kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa, kyseisen yrityksen kirjanpitoarvo osakasyrityksessä vähennetään tässä liitteessä tarkoitettuun laskelmaan hyväksyttävistä eristä. Tässä tapauksessa kyseiseen omistusyhteyteen liittyviä toteutumattomia voittoja ei hyväksytä laskelmaan sisällytettäviksi.”